

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

67

Οι Ξζώκομοι
Συντριβονται

⊕ ΥΠΕΡΕΛΛΗΝΑΣ ⊕

**Ο Συνταγματάρχης
Κοντοστούπης!!**

ΜΕΣΑ στο γραφείο του Προέδρου των Ήνωμένων Πολιτειών δυο άνθρωποι στέκοντα: μπροστά στον Πρόεδρο. Ο ένας είναι ένα παιδί δέκα ετών, με αθλητικό σώμα και όμορφο πρόσωπο και εξυπνά μάτια, γεμάτα τόλμη και περφόρνησι προς τον κίνδυνο. Ο άλλος είναι ένας νάνος με κωμικό πρόσωπο και με μεγάλη κοκκινωπή μύτη, που σαλεύει νευρικά, καθώς ο Πρόεδρος μιλάει.

Το παιδί είναι ο ξακουστός Υπερέλληνας, ο μικρός γιός του Έλ Γκρέκο και της Αστραπής, το Παιδί - Θαύμα, ο αγαπημένος ήρωας των

παιδιών όλου του κόσμου!

Ο νάνος είναι ο περίφημος Κοντοστούπης ο πιό... δειλός ήρωας όλων των εποχών, που κάνει τα παιδιά όλου του κόσμου να ξεκαρδίζονται στα γέλια με τα κωμικά έπεισόδιά του και να γουρλώνουν τα μάτια τους από θαυμασμό για τα άπροσδόκητα κατορθώματά του!

Ο Πρόεδρος της Αμερικής λέει:

— Όπως σάς είπα, ή Γη δρίσκετα: σέ κίνδυνο! Είναι ένας κίνδυνος άγνωστος ακόμα και μυστηρώδης, που όμως υπάρχει στην πραγματικότητα! Τα μηχανήματα της άστρονομικής αστυνομίας της Γης ανάκαλυψαν γύρω από τη Γη κινήσεις σωμάτων, που δεν είναι: αερόλιθοι! Υποψα-

ζώμαστε ότι πρόκειται για πλανητόπλοια, που έχουν έρθει από άλλο πλανήτη και που κατασκοπεύουν τους ανθρώπους! Γι' αυτό ακριβώς σας εκάλεσα, αφού συνεννοήθηκα με τον 'Υπεράνθρωπο και τον 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! 'Αποφάσισα να σας ονομάσω αξιωματικούς της αστυνομικής αστυνομίας και να σας ανάθεσω την αποστολή αυτή. Με δυο μικρά πλανητόπλοια, που έχει κατασκευάσει ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, θα αναλάβετε να κάνετε περιπολίες γύρω από τη Γη, για να ανακαλύψετε τι είναι τα πλανητόπλοια που μάς κατασκοπεύουν! Φυσικά, η αποστολή αυτή δεν είναι υποχρεωτική! Ούτε την αναλάβετε, αν θέλετε...

'Ο 'Υπερέλληνας τον διακόπτει με την παιδική, δυνατή φωνή του:

—'Εχουμε τάξει τον εαυτό μας στην υπηρεσία της 'Ανθρωπότητας, κύριε Πρόεδρε! Είμαστε στη διάθεσή σας! Δεν είν' έτσι, Κοντοστόυπη;

'Ο νάνος ξεροδήχει, ανοιγοκλείνει το στόμα του, ανεβοκατεβάει τη μύτη του σπασμωδικά και μουρμουρίζει:

—'Ε; 'Οχι! Δηλαδή..... να! Δηλαδή... χμ! Γκούχ, γκούχ!

Σφίγγει τα δόντια του για να πάρη κουράγιο και λέει δυνατά, γυρίζοντας προς τον Πρόεδρο της 'Αμερικής:

— Είστε στη... διάθεσή μας κ. Πρόεδρε! Δηλαδή..... έ μ ε ι ς είμαστε στη διάθε-

σί σας!

'Ο Πρόεδρος κι' ο 'Υπερέλληνας χαμογελούν. Ξέρουν καλά τον Κοντοστόυπη και την ψυχολογία του.

'Ο Πρόεδρος χώνει το χέρι του σ' ένα συρτάρι και βγάζει δυο χαρτιά. Δίνει το ένα στον 'Υπερέλληνα και το άλλο στον Κοντοστόυπη.

'Ο νάνος παίρνει το χαρτί, ζαρώνει τα φρύδια του και αρχίζει να το διαβάει.

Ξαφνικά, το πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο. Τα μάτια του ανοιγοκλείνουν σαστισμένα.

—Τί είναι αυτό; μουρμουρίζει με την ανάσα πιασμένη. 'Ωχ, η καρδούλα μου!

—Με το χαρτί αυτό, αγαπητέ Κοντοστόυπη, λέει ο Πρόεδρος, σε ονομάζω λοχαγό της αστυνομικής αστυνομίας της Γης, όπως ονομάζω τον 'Υπερέλληνα συνταγματάρχη της ίδιας αστυνομίας!

Το πρόσωπο του Κοντοστόυπη γίνεται τώρα χλωμό σαν νεκρού. Τα χαρακτηριστικά του παίρνουν την πιο προσβεβλημένη όψη του κόσμου!

—'Ε; κάνει με θυμό. Λοχαγός; 'Εγώ, ο παλιός προστάτης της 'Ανθρωπότητας, λοχαγός κι' ο 'Υπερέλληνας, που ακόμα δε σταμάτησε καλά - καλά να.. συζαίνη, συνταγματάρχης! Αυτό είναι απαράδεκτο! Παιρατούμα! Ακούτε; Πα ρ α ι τ ο ύ μ α ι !

'Ο Πρόεδρος της 'Αμερικής χαμογελάει. Είχε προβλέ-

ψει την αντίδρασι αυτή του Κοντοστούπη και είχε έτοιμάσει γι' αυτόν ένα άλλο διπλωμα, πού τόν όνομάζει συνταγματάρχη!

Τού τό δίνει κι' άμέσως τό πρόσωπο τού νάνου λάμπει άπό χαρά.

—Χμ! κάνει φουσκώνοντας τό στήθος του. 'Ο... συνταγματάρχη Κοντοστούπη σάς ευχαριστεί, κ. Πρόεδρε! Πάμε, 'Υπερέλληνα! Τί καθόμαστε; Άνυπομονώ νά αντιμετώπισω τούς έχθρούς τής Γης! "Η μήπως... θύμωσες πού είναι κι' έγώ συνταγματάρχη και δέ θά μπορήσ νά μου δίνης διαταγές;

Και, χαιρετώντας... στρατιωτικά τόν Πρόεδρο τής 'Αμερικής, κάνει μεταβολή και βγαίνει άπό τό δωμάτιο. 'Ο 'Υπερέλληνας τόν ακολουθεί σκασμένος στά γέλια.

—Θείε Κοντοστούπη!, φωνάζει. Μήν τρέχεις έτσι και σου... πέση κανένα άστρο άπό τήν έπωμίδα!

Συνάντησις μέ τόν έχθρό

Λ ΙΓΗ ώρα άργότερα δυό μικρά πλανητόπλοια άπογειώνονται, σκίζουν μέ ιλιγγιώδη ταχύτητα τήν άτμόσφαιρα τής Γης και βγαίνουν έξω, στό κενό διάστημα. 'Εκεί χωρίζουν. Τό ένα, πού έχει οδηγό τόν 'Υπερέλληνα, αρχίζει νά κάνει βόλτες πάνω άπό τό δόρειο ήμισφαίριο τής Γης. Τό άλλο, μέ οδηγό τόν Κοντο-

στούπη, άναλαμβάνει τό χώρο τού διαστήματος, πού είναι: πάνω άπό τό νότιο ήμισφαίριο τού πλανήτη μας.

Καθώς πετούν, οι δυό ήρωές μας έρευνούν τόν ουρανό όλόγυρα όχι μόνο μέ τά μάτια τους, αλλά και μέ έπιστημονικά όργανα, πού έχουν τή δύναμι νά άνακαλύπτουν κάθε ξένο σώμα άπό πολύ μεγάλες άποστάσεις.

Μεταξύ τους, συνεννοούνται μέ τή βοήθεια άσυρμάτων τηλεφώνων και συσκευών τηλεοράσεως, πού δείχνουν στόν ένα τό πρόσωπο τού άλλου!

Τόν Κοντοστούπη τόν έχει πιάσει άκατάσχετη φλυαρία. 'Ο βαθμός τού συνταγματάρχη, πού τό έδωσε ό Πρόεδρος τής 'Αμερικής, τόν έχει χτυπήσει στό μυαλό! Δέν έρευνά τόν ουρανό παρά μέ τό... ένα του μάτι! Τό άλλο του μάτι είναι άδιάκοπα κερφωμένο σ' ένα... καθρεφτάκι πού έχει κρεμάσει πάνω άπό τή θέσι τού οδηγού, μπροστά του!

Καμαρώνει εκεί μέσα τόν εαυτό του, μουρμουρίζοντας:

— Είμαι σπουδαίος! Είμαι φοβερός! 'Από δέκα... χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά μπορεί κανείς νά καταλάβη άμέσως πώς είμαι συνταγματάρχη! Λές κι' είμαι γεννημένος γιά συνταγματάρχη! "Οχι, όχι! Γιά στρατηγός! Νά δης πού, σέ λίγες μέρες, ό Πρόεδρος τής 'Αμερικής θά με όνομάση στρατηγό! Μπιλ Φάκτ ή Κοντοστούπη ή 'Υπερκοντοστούπη, στρατηγός πασών

τῶν ἀστρονομικῶν ἀστυνομικῶν! "Ὦχ! μανουλα μου! Πούσαι νὰ δῆς τὸ γυόκα σου! Πούσαι νὰ με καμαρώσης Κύτταξε ἐκεῖ φάτσα! Βλέπω τὴ φάτσα μου καὶ τρομάζω ὁ ἴδιος! "Ἐνα μόνο πράγμα μού λείπει: τό.... μουστάκι! Πρέπει, ν' ἀφήσω μουστάκι! "Ἐνα μεγάλο τσιγκελωτὸ μουστάκι, πού θὰ κἀνὴ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κόσμου νὰ λιποθυμοῦν μόλις θὰ τὸ ἀντικρύζουν! "Ἐνα μουστάκι πού...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ὑπερέλληνα φανερώνεται στὴν ὄθον τῆς συσκευῆς τῆς τηλεοράσε

Εἶναι μιὰ περικεφαλαία, σὰν ἐκείνη, πού χρησιμοποιοῦν οἱ δύτες...

ως. Τὰ ὁμορφά, παιδικὰ χαρκτηριστικὰ του εἶναι ἀλλοιωμένα ἀπὸ ἐκπληξι.

Ἡ φωνή του λέει με ταραχή:

—Θεῖε Κοντοστούπη! "Ἄφησε τὴ φλυαρία! "Ἐχε τὰ μάτια σου ἀνοιχτά! Βλέπω ἕνα τεράστιο πλανητόπλοιο νὰ πλησιάζη πρὸς τὴ Γῆ!

Ἡ καρδιά τοῦ νάνου κάνει δυὸ στριφγογυριστὲς τοῦμπες μέσα στὸ στήθος του! Δὲν ἀρέσει καθόλου αὐτὸ στὸν Κοντοστούπη!

—Νὰ τοὺς πάρη ὁ Βελζεβούλης!, μурμουρίζει γκρινιάρικα. "Ἦρθαν νὰ μοῦ χαλάσουν τὸ χουζούρι, ἀπάνω πού προσπαθοῦσα νὰ δώσω στὸ μουστάκι μου τὸ σχῆμα πού ταιριάζει σ' ἕνα ἀρχιστράτηγο! Θά... Παναγίτσα μου!

Αὐτό, πού ὁ νάνος βλέπει μέσα στὴν ὄθον τῆς συσκευῆς τῆς τηλεοράσεως, τὸν κάνει νὰ γουρλώσῃ με τρόμο τὰ μάτια του καὶ ν' ἀνοίξη διάπλατα τὸ στόμα του, ἐνῶ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του βγαίνει ἕνα σαστισμένο: «"Ααααα!»

Βλέπει ἕνα καταπληκτικὰ μεγάλο πλανητόπλοιο με σχῆμα σφαιρικὸ νὰ πλησιάζη με ἀφάνταστη γρηγοράδα πρὸς τὸ μικροσκοπικὸ πλανητόπλοιο τοῦ Ὑπερέλληνα καί...

"Ἄς γυρίσουμε ὅμως κοντὰ στὸ Παιδί - Θαύμα. Ὁ γυιὸς τοῦ Ἐ λ γ κ ρ έ κ ο, με τὰ φρύδια του ζαρωμένα, βλέπει τὸ ξένο πλανητόπλοιο νὰ σκίζη ὀλοταχῶς τὸ κενὸ διάστη-

μά, ταξιδεύοντας προς τὸ μέρος του!

Τὸ μέγεθος τοῦ σφαιρικοῦ πλανητόπλου εἶναι πρωτοφανές. Θὰ μπορούσαν ἀνετα νὰ χωρέσουν μέσα του ἑκατὸ τουλάχιστον πλανητόπλοια, σὰν αὐτὸ τοῦ Ὑπερέλληνα! Γύρω - γύρω, στὴ μέση τῆς σφαίρας, ὑπάρχουν μεγάλα ἀνοίγματα, σὰν παράθυρα. Στὸ ἐπάνω καὶ στὸ κάτω μέρος τους διακρίνονται μεγάλοι πυροσωλήνες πού μὲ τίς ἐξαπμίσεις τους δίνουν κίνησι στὸ τεράστιο σκάφος.

Ὁ Ὑπερέλληνας σκύβει σὲ μιὰ μικρὴ, περιεργὴ συσκευή, πού μοιάζει μὲ μικρὸ ραδιόφωνο. Εἶναι μὰ ἐφεύρεσι τοῦ Ὑπερέλληνα, πού ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μεταδίδῃ τὴ σκέψι ἀπὸ πρόσωπο σὲ πρόσωπο, κάνοντάς τους ἔτσι νὰ μπορούν νὰ συνηνοοῦνται μεταξὺ τους, ἔστω κι' ἂν δὲν ξέρουν τὴν ἴδια γλῶσσα!

«Ποιοὶ εἶστε ἐσεῖς, σκέπτεται ὁ Ὑπερέλληνας γυρίζοντας ἓνα κουμπάκι τῆς συσκευῆς. Ποιοὶ εἶστε; Τί γυρεύετε κοντὰ στὴ Γῆ; Ἀπὸ πού ἔρχεστε;

Περιμένει μερικὲς στιγμές, ἔπειτα, ἡ συσκευή ἀφήνει μιὰ ἀπαλὴ ἀνταύγεια καὶ μιὰ βουβὴ φωνὴ λέει μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ:

«Εἴμαστε περιηγητὰ ἀπὸ τὸν πλανήτη Μελχιόρ! Ἐρχόμαστε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴ Γῆ ὡς φίλοι! Ἐσὺ ποιοὺ εἶσαι;»

«Ὑπερέλληνας! Ἀξιωματικὸς τῆς ἀστρονομικῆς ἀστυ-

— «Ἄνοιξε τὰ μάτια σου, Ὑπερέλληνα!, τραυλίζει ὁ Κοντοστόυπης.

νομίας τῆς Γῆς! Πρὶν προχωρήσετε, πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ἔρευνα! Σταματήστε τὸ πλοῖο σας ὡαὶ περιμένετε! Θὰ ἐξετάσω τὸ πλοῖο σας μὲ τὴ βοήθεια ἐδικῶν ἀκτίνων «X»!

Τὸ τεράστιο ἀερόπλοιο ἀμακόπτει τὴν ταχύτητά του. Ὁ Ὑπερέλληνας ἀπλώνει τὸ χέρι του πρὸς μιὰ συσκευή, πού ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκπέμπῃ ἀκτίνες πού κάνουν διαφανῆ ὅλα τὰ ἀντικείμενα, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ μ' αὐτὴ τὸ ἐ-

σωτερικό του ξένου πλανητόπλοιου.

Ξαφνικά όμως νοιώθει ένα απότομο τράνταγμα, που τον κάνει να χάσει την ισορροπία του και να πέσει προς τα εμπρός. Το μικρό πλανητόπλοιο του, που είχε σταματήσει στο μεταξύ κινείται απότομα προς τα εμπρός σαν αφηνιασμένο αλογό, κατευθυνόμενο προς το άλλο πλανητόπλοιο!

Πριν ο Ύπερέλληνας καταλάβει καλά - καλά τί συμβαίνει, το αερόπλοιο του έχει φθάσει κοντά στο άλλο και σταματάει άκριδώς δίπλα του, κοντά σ' ένα από τα ανοίγματά του. Έπειτα, πριν ο μικρός ήρωάς μας συνέλθει από την έκπληξί του, το μικρό πλανητόπλοιο χώνεται μέσα στο μεγάλο από το άνοιγμα και προσγειώνεται μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα.

Άμέσως, δυο δυνατοί προβολείς με γαλάζιο φως ανάβουν πάνω στο ταβάνι και καρφώνουν τις φωτεινές δέσμες τους πάνω στο μικρό σκάφος!

Ο Ύπερέλληνας προσπαθεί να βάλει σε λειτουργία τη μηχανή του πλοίου του και να ξεφύγει από την απροσδόκητη αυτή αιχμαλωσία, μα το πλανητόπλοιο μένει ασάλευτο κάτω από το γαλάζιο φως.

Με μια γοργή κίνηση, ανοίγει την πόρτα, πηδάει έξω και τα μάτια του ανοίγουν διάπλατα από την έκπληξι.

Αιχμάλωτος!

Η ΜΕΓΑΛΗ αίθουσα είναι γεμάτη από μικρόσωμα όντα, με τεράστια κεφάλια και με πρόσωπα όπου είναι χαραγμένη μόνιμα μια σατανική έκφρασι. Το δέρμα τους είναι κίτρινο. Έχουν σχήμα ανθρώπινο και είναι ντυμένα με μιο κόκκινη εφάρμοστη φόρμα. Στους ώμους τους κρέμεται μια πράσινη μίερτα.

Στα χέρια τους κρατούν περίεργα πιστόλια, με την κάννη τους στραμμένη προς το στήθος του μικρού ήρωός μας!

Ένας από αυτούς, που φαίνεται αρχηγός τους, λέει με στργγη, διαπεραστική φωνή στην Άγγλική γλώσσα:

—Να μη σου φαίνεται παράξενο, Ύπερέλληνα, που μιλάμε την Άγγλική γλώσσα! Είμαστε οι Άρουν, ή πιο σοφή και πιο δυνατή φυλή του Σύμπαντος! Άρουν στη γλώσσα μας σημαίνει Έξώκοσμος! Είμαστε, λοιπόν, οι Έξώκοσμοι από τον πλανήτη Μελχίор! Έχουμε κατακτήσει ως τώρα, χάρις στη σοφία μας και στα καταπληκτικά όπλα μας, εκατοντάδες άλλους πλανήτες του Σύμπαντος κι έχουμε υποδουλώσει τους λαούς τους, που δουλεύουν τώρα για μας, για τους Έξώκοσμους, τη φυλή των φυλών! Κανένας δεν τολμά να αντίσταθι όταν έμεις αποφασίζουμε την επίθεσι! Δυο πλανήτες, που άψηφισαν την πρόσκλησί μας να παρα-

δοθούν, έχουν τώρα μεταβληθή σέ μόρια σκόνης, πού κυκλοφορούν κωθρά μέσα στο διάστημα. Τά όπλα πού διαθέτουμε είναι τρομακτικά. Μπορούμε νά διαλύσουμε τή Γή μέσα σέ λίγα λεπτά! Μά δέν τò θέλουμε αυτό! Θέλουμε νά αποκτήσουμε έναν άκόμα λαό σκλάβων, πού θά παράγη όπλα και διάφορα προϊόντα γιά μάς! Γι' αυτό ήρθαμε εδω νά κατασκοπεύσουμε τίς κινήσεις σας και νά βεβαιωθούμε άν άνήκετε στήν κατηγορία εκείνη των άνόητων λαών, πού προτιμούν νά πεθάνουν παρά νά υποδουλωθούν! *Ήταν έπιτυχία μας νά αίχμαλωτίσουμε έσένα, έναν άξιωματικό τής άστρονομικής άστυνομίας τής Γής! Θά μάς δώσης πολύτιμες πληροφορίες! Γι' αυτό, δέ θά σέ σκοτώσουμε, άλλα θά σέ οδηγήσουμε στόν άνώτατο άρχηγό μας, τόν μεγάλο Μάχ, πίσω, στόν πλανήτη Μελχί-ορ! Αύτός...

— Όλ αυτά είναι καλά, λέει ό 'Υπερέλληνας ήρεμα. Μά μια μικρή διαφορά: δέν είμαι άκόμα αίχμαλωτός σας!

Και τò παιδί - Θαύμα, τò ταχύτερο πλάσμα πού έχει ποτέ γνωρίσει ό Κόσμος, κινείται άστραπιαία και κεραυνοβόλα!

Τò παιδικό, άλλα μυώδες και πανίσχυρο κορμί του έκτινάσσεται πρòς τά εμπρòς με άφάνταστη όρμη και ή γροιά του χτυπάει στό σαγόνι τόν 'Εξώκοσμο, πού τού μιλούσε.

'Ο μικρόσωμος 'Εξώκοσμος χάνει τήν έπαφή του με τò πάτωμα και έκσφενδονίζεται πάνω σ' έναν άπό τούς μετάλλινους τοίχους τού πλανητόπλου, με τòση όρμη, ώστε μένει εκεί κολλημένος, με τò κρανίο άνοιγμένο στά δυò και τò κορμί τσακισμένο!

Πρην οι ύπόλοιοι: 'Εξώκοσμοι προλάβουν νά συνέλθουν άπό τήν κατάπληξή τους γι' αυτό πού είχε συμβή, ό 'Υπερέλληνας, πετώντας σαν κεραυνòς ανάμεσά τους, έξοτώνει πολλούς άπό αυτούς, μοιράζοντας γύρω γροθιές με γρηγοράδα και όρμη άτομικών ρουκεττών!

Και τότε συμβαίνει κάτι τρομακτικό.

Οι 'Εξώκοσμοι, πού στέκονται μακριά του, σημαδεύουν με τά περίεργα πιστόλια τους τò παιδί και τραβούν τή σκανδάλη.

"Ενα φοβερά δυνατò κύμα άέρος χτυπάει τò κορμί τού 'Υπερέλληνα άπ' όλες τίς μεριές.

Μέσα στό μυαλό του άντηχει μια άφάνταστα διαπεραστική και βασανιστική σειρήνα, κάνοντάς τον νά ζαλιστή και ν' άρχισή νά τρικλίξη!

"Ενας δξύτατος πόνος τού διαπερνάει τήν καρδιά! 'Η άνάσα του κόβεται! Άνοιγοκλείνει σπασμωδικά και με άγωνία τò στόμα του, χωρίς νά μπορή νά γεμίση τά στήθη του με άέρα.

"Ενα σκοτάδι σχηματίζεται γύρω του, ένα μαύρο σκοτάδι πού πυκνώνει γοργά!

Ο Ύπερέλληνας, τὸ δυναμικὸ Ἑλληνόπουλο ποῦ ἔχει τάξει τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀνθρωπότητος, πέφτει λιπόθυμος!

Γιὰ τὸν πλανήτη
Μελχίор

ΣΤΟ μεταξύ, ὁ Κοντοστούπης παρακολουθεῖ τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ σκηνὴ μέσα ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο του, ποῦ δρῖσκεται: στὴν ἀντίθετη πλευρὰ τῆς Γῆς, μὲ τὴ βοήθεια τῆς συσκευῆς τηλεοράσεως.

Ο Ύπερέλληνας κάνει μιὰ καθετὴ ἐφόρμησι!

Τὸν κωμικὸ νᾶνο τὸν ἔχει πιᾶσει ἓνα νευρικὸ τρεμούλιασμα καὶ χοντρές σταγόνες ἰδρώτα ξεπηδοῦν στὸ μέτωπό του, καθὼς παρακολουθεῖ τὶς ἀλλεπάλληλες φάσεις τῆς μάχης τοῦ Ύπερέλληνα μὲ τοὺς Ἐξώκοσμοις!

Ὅταν τὸ παιδὶ πέφτη χτυπημένο ἀπὸ τὰ ἀλλόκοτα δπλα τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτη Μελχίор, ὁ Κοντοστούπης ἀναπηδάει: στὸ κάθισμά του μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ καὶ συσπασμένο.

— Ὦχι!, κάνει. Τὸ καημένο τὸ παιδί! Θὰ μού τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ αὐτό, κίτρινοι: διάβολοι!

Καὶ ὁ νᾶνος κάνει μιὰ ἀπερισκεψία. Ἄντὶ νὰ φροντίσει πρῶτα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοὺς Ὑπερανθρώπους, γυρίζει τὸ πλανητόπλοιο του, κάνει μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὸ γύρο τῆς Γῆς καὶ ὁρμάει ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ ἀερόπλοου, ἐνῶ συγχρόνως πιέζει: τὰ κουμπὰ τῶν ἀτομικῶν κανονιῶν, ποῦ εἶναι τοποθετημένα ἀπὸ τὴ μιὰ κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶὰ τῆς καμπίνας του!

Δυὸ ἐκτιφλωτικὲς λάμπες ἐκτινάζοντα: ἀπὸ τὶς κάννες τῶν κανονιῶν καὶ χτυποῦν τὸ πλοιο τῶν Ἐξώκοσμων. Τὸ τεράστιο σκάφος συγκλονίζεται καὶ κάνει μιὰ στρεφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του!

— Γούχουου!, οὐρλιάζει ὁ νᾶνος μὲ ἔξαλλο ἐνθουσιασμό. Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα!

«Ο... συνταγματάρχης Κοντοστούπης έπιτιθέται! Τρέμε κόσμε! Γκούχουου!»

Και πιέζει πάλι τὰ κουμπιά των κανονιών!

Οι έκτυφλωτικές λάμπες χτυπούν πάλι τὸ ἐχθρικό αεροπλοιο, πὸν περιστρέφεται τώρα πὸ γοργὰ σὰν μιά μπάλα πὸν τὴν πετοῦν τὰ παιδιά στὸν ἀέρα!

— Αὐτὸ ἦταν!, μονολογεῖ ὁ νάνος μὲ μύτια πὸν ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ. Αὐρὸ, ὅλες οἱ ἐφημερίδες θὰ γράφουν: «Ὁ διακεκριμένος συνταγματάρχης Κοντοστούπης προήχθη σὲ στρατηγὸ, γιὰτὶ συνέτριψε τὸν ἐχθρὸ, μαχόμενος μὲ ἀσύγκριτη τόλμη καὶ αὐτοθυσία καὶ μὲ μεγαλοφυῆ στρατηγική!». Παραδοθήτε, κίτρινο: διάβολοι, ἄλλοῶς...

Τὰ λόγια παγώνουν στὸ λαρύγγι του! Νοῶθει τὸ πλανητόπλοιο του νὰ ἀλλάξη ξαφνικὰ πορεία καὶ νὰ παρασύρεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθρικοῦ σφαιρικοῦ πλοίου! Αὐτὸ παύει νὰ περιστρέφεται καὶ τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Κοντοστούπη μπαίνει μέσα ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα καὶ προσγειώνεται κοντὰ στὸ πλανητόπλοιο τοῦ Ὑπερέλληνα!

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ὁ νάνος τρομαγμένος. Πῶς ἔγινε αὐτό; Τί μου κάνανε;

Οἱ Ἐξώκοσμοι ἀνοίγουν τὴν πόρτα τοῦ πλανητοπλοίου καὶ τὸν τραβοῦν ἔξω.

— Κάτω τὰ κίτρινα χέρια σας, σατανάδες!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Κάτω τὰ

— Σὲ κρατῶ, ἄτιμε Μάχ!, γρυλλίζει ὁ νάνος.

χέρια ἀπὸ τὸν ἔνδοξο συνταγματάρχη Κοντοστούπη! Θὰ μὲ κάνετε νὰ... παραφερθῶ!

Καί... παραφέρεται!

Οἱ μικρές, ἀλλὰ θαυματουργές γροθὲς του ἀρχίζουν νὰ... προσφέρουν γύρω χτυπήματα, πὸν δὲν μοιάζουν καθόλου μὲ... χὰδια! Κάθε γροθὴ τοῦ νάνου κι' ἕνας Ἐξώκοσμος πέφτει νεκρός!

— Σὰς προειδοίησα, κίτρινο: διάβολοι!, ξεφωνίζει καθὼς χτυπάει. Εἶμαι συνταγματάρχης τῆς ἀστυνομικῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ σὰς τσακίσω! Ὅσοι γλυτώσουν ἀπὸ

τὰ χέρια μου, θὰ περάσουν ἀπὸ στρατοδικεῖο! Θά... "Ὦχ! Μὲ χτυπήσανε μπαμπέσικα! "Ὦχ ἡ καρδούλα μου! 'Ο συνταγματάρχης Κοντοστούπης ταξιδεύει γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο!

Καί, χτυπημένος ἀπὸ τὰ φοβερά ὄπλα τῶν 'Εξώκοσμων, ὁ δυστυχισμένος νᾶνος σωριάζεται δίπλα τὸν 'Υπερέλληνα, μὲ τὶς αἰσθήσεις του χαμένες!

Οἱ 'Εξώκοσμοι τοὺς ἀρπάζουν ἀμέσως καί, ἀνάίσθητοι καθὼς εἶναι, τοὺς δένουν σὲ δυὸ μετάλλινους στύλους μ' ἓνα περίεργο μετάλλιο σκοινί, πὺ ἀφήνει ἓναν ἀλλόκοτο φωσφορισμό!

"Ἐπειτα, τὸ τεράστιο σφαιρικό πλανητόπλοιο ἀρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ Γῆ μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ μεγάλου Γαλαξία, πὺ βλέπουμε τὶς νύχτες νὰ διασχίζη τὸν ἑναστρο οὐρανὸ ἀπὸ τὴν μιά ἄκρη στὴν ἄλλη, σὰν ἓνα ἄστρο ποτάμι!

Ἦγαίνει στὸν πλανήτη Μελχίωρ, γιὰ νὰ παραδώσῃ στὸν ἀρχηγὸ τῶν 'Εξώκοσμων Μάχ τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους ἀπὸ τὴ Γῆ!

Μπροστὰ στὸ Μάχ!

Ο ΤΑΝ ὁ 'Υπερέλληνας ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ διαπιστώνη πὺ εἶναι δεμένος σ' ἓνα μετάλλιο στύλο, σφίγγει τὰ δόντια του ἀπὸ θυμό!

Οἱ 'Εξώκοσμοι τὸν ἔχουν αἰχμαλωτίσει! Αὐτὸ δὲν τὸ συγχωρεῖ στὸν ἑαυτὸ του τὸ Παῖδι - Θαύμα! Τὸ θεωρεῖ σὰν ἓνα εἶδος προδοσίας πρὸς τὸ καθῆκόν του, πρὸς τὴν 'Ανθρωπότητα!

Γύρω του, οἱ 'Εξώκοσμοι εἶναι καθισμένοι: τὴν ἄνω καὶ λαγοκοιμούνται, καθὼς συνεχίζεται τὸ 'ταξίδι ἀνάμεσα στὰ οὐράνια σώματα.

Λίγο πὺ πέρα, ὁ Κοντοστούπης, δεμένος κι' αὐτὸς σ' ἓνα στύλο, ἀρχίζει νὰ συνέρχεται.

'Ο 'Υπερέλληνας συγκεντρώνει ὅλη τὴ δύναμί του στὰ μπράτσα του καὶ δοκιμάζει νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του, μὲ μιά ὑπεράνθρωπη ὑπερέντασι!

Μὰ τὸ ἀλλόκοτο σκοινί μὲ τὸν παράξενο φωσφορισμὸ δὲν ὑποχωρεῖ, δὲν σπάζει!

'Ο Κοντοστούπης ἀνοίγει ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὰ μάτια του καὶ μουρμουρίζει:

— "Ασαχ! "Ὁμορφα πὺ εἶναι: στὸν ἄλλο κόσμο! Κίτρινοι δ' ἄβολοι; Ξαπλωμένοι χάμω καὶ δυὸ... συνταγματάρχες ὄρθοι! Χά, χά, χά! Πολὺ περίεργα πράγματα!

Καὶ γυρίζοντας στὸν 'Υπερέλληνα, προσθέτει:

— Μὴν προσπαθῆς νὰ σπάσῃς τὸ σκοινί, μικρέ! Δὲν τὸ βλέπεις πὺ φωσφορίζει διαβολικά; Εἶναι σκοινί τοῦ Βελζεβούλη! "Ἄλλωστε, γιὰτὶ νὰ τὸ σπάσῃς ἀφοῦ δὲν εἴμαστε ζωντανοί; Εἴμαστε... ψυχές! Ψυχές δυὸ... συνταγματάρχων! Κι' αὐτοὶ πὺ βλέπεις

Ξαπλωμένους χάρω είναι οι φαντάροι μας ή μάλλον οί... ψυχές των φαντάρων μας! Κτύπαξε να δής πόσο ύπακουοι και περθεραρχικοί είναι!

Και φωνάζει στους Ξεώκοσμοις:

—Προσοσοχήηη!

Οί Ξεώκοσμοι τινάζονται ὀρθοί, ξαφνιασμένοι.

Ένας ἀπ' αὐτοῦς, μετὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ θυμό, πηγαίνει κοντὰ στὸν Κοντοστούπη καὶ τόν... χτυπάει στὸ κεφάλι μετὴν κάνην τοῦ πιστολίου του!

—Ὦχ!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης. Χτυπᾶς ἓνα δεμένο, παλιάνθρωπε! Δειλέ! Χτυπᾶς τόν... συνταγματάρχη σου! Θὰ σὲ περάσω ἀπὸ στρατοδικεῖο! Θὰ σὲ στήσω στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα! Θά...

Τὸ πλανητόπλοιο τραντάζεται ἀπότομα, κάνοντας τὸν Κοντοστούπη νὰ καταπιῇ τὰ λόγια του.

Ὁ Ὑπερέλληνας κυττάζει πρὸς τὰ μεγάλα παράθυρα καὶ βλέπει ὅτι τὸ σφαιρικὸ πλανητόπλοιο τῶν Ξεώκοσμων ἔχει προσγειωθῆ σὲ κάποιον πλανήτη.

Γύρω του διακρίνεται ἓνα ἀπέραντο ἀεροδρόμιο, ὅπου εἶναι προσγειωμένα χιλιάδες ἄλλα σφαιρικὰ πλανητόπλοια. Μερικὰ χιλιόμετρα πιο πέρα, ὁ Ὑπερέλληνας διακρίνει μιὰ πολὺ μεγάλη πόλι φτιαγμένη ἀπὸ μέταλλο, ποὺ ἀστράφτει στὸ φῶς ἐνὸς ἐκτυφλωτικοῦ ἡλίου.

—Φτάσαμε στὸν πλανήτη

Μελχίωρ, ὦ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Γῆ!, λέει ἓνας ἀπὸ τοὺς κίτρινοὺς Ξεώκοσμοις. Σὲ λίγο θὰ ἔχετε τὴν ὑπέρτατη εὐτυχία νὰ ἀντικρύσετε τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ξεώκοσμων καὶ βασιλιὰ τοῦ Σὺμπαντος, τὸν μεγάλο Μάχ!

Καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου του, χτυπώντας μετὴ τὴ μυστηριώδη δύναμι τοῦ ὄπλου του τὸν Ὑπερέλληνα καὶ τὸν Κοντοστούπη, ποὺ χάνουν τὶς αἰσθήσεις τους πάλι!

Ὅταν ἀνοίγουν πάλι τὰ μάτια τους, οἱ δυὸ ἥρωές μας βρίσκονται μέσα στὴν πολυτελέστατη αἴθουσα ἐνὸς παλατιοῦ. Τὰ μπράτσα τους εἶναι δεμένα πάνω στὸ κορμὶ τους, μετὸ ἴδιο μεταλλινὸ σύρμα μετὸν ἀλλόκοτο φωσφορισμὸ.

Στέκονται μπροστὰ σ' ἓνα θρόνο, ὅπου εἶναι καθισμένος ἓνας Ξεώκοσμος, ντυμένος μετὸ πολὺ μεγαλύτερη πολυτέλεια ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἶναι ὁ Μάχ, ὁ ἀρχηγός τους!

Καθὼς κυττάζει τὸν Ὑπερέλληνα καὶ τὸν Κοντοστούπη, τὰ μάτια του σπιθίζουν μετὰ μιὰ μανία τόσο σατανική, ὥστε ὁ νᾶνος νοιώθει ἓνα παγερὸ ρίγος νὰ ἀνεβοκατεβαίνει στὴ ραχοκοκκαλιά του!

—Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει. Εἶναι ὁ Σατανᾶς ὁ ἴδιος! Ξορκισμένους νᾶνοι μετὸν ἀπήγαγο! Φτοῦ, φτοῦ, φτοῦ! Ὑποψιάζομαι ὅτι δὲ θὰ εἶναι... καθόλου εὐχάριστη ἢ παρέα του!

—“Ανθρωποι από τη Γῆ!, λέει ὁ Μάχ με φωνὴ πού θυμίζει λίμα πού γρατζουνάει πέτρα. Τολμήσατε νὰ ἀντισταθῆτε στοὺς ἀπεσταλμένους μου καὶ νὰ σκοτώσετε στρατιῶτες μου! Ὁ πῶ φριχτός θάνατος σᾶς περιμένει! Θάνατος ἀπὸ πείνα καὶ δίψα μέσα στὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ μου! Προηγουμένως ὁμῶς θέλω νὰ μιλήσετε! Θέλω νὰ μάθω ἂν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς ἔχουν τὴ δική σας ἀντοχή κι' ἂν ἡ Γῆ διαθέτῃ τὰ μέσα νὰ ἀντισταθῆ σὲ μιὰ ἐπίθεσί μας!

Ὁ Κοντοστούπης νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ σπαραράει μέσα στοὺς στήθος του στὰ λόγια αὐτὰ καί... βάζει τὰ κλάματα!

Χοντρά καφτερὰ δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά του καὶ λυγμοὶ συγκλονίζουν τὸ κορμί του.

Ὁ Ὑπερέλληνας τὸν κυττάζει αὐστηρά.

—Θεῖε Κοντοστούπη!, τοῦ λέει. Ντροπή! Κλαῖς μπροστὰ στὸν ἐχθρό!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γίνεταί κατακόκκινο ἀπὸ ντροπή! Τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ τὸν χτυποῦν βαθεῖα στὸ φιλότιμό του.

—Δέν... δέν κλαίω γιὰ μένα, Ὑπερέλληνα!, τραυλίζει. Κλαί... κλαίω γιὰ τὴ Γῆ!

Καὶ προσθέτει, γυρίζοντας στὸν Μάχ:

—Ἄντε, μωρέ, καὶ πού θὰ μοῦ πᾶς! Θὰ σὲ κάνω... φύλλα καὶ φτερά, ἂν σὲ πιάσω στὰ χέρια μου!

Καὶ συσπειρώνεταί γιὰ νὰ ριχτῆ, μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ, ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἐξώκοσμων!

Μὰ αὐτὸς εἶναι ταχύτερος ἄπ' ὅσο φαίνεται. Στρέφει γοργὰ τὸ πιστόλι: τοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ νάνου καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

Τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπη συγκλονίζεται, σπαραξέει καὶ σωριάζεται χάμω ἀναίσθητο!

Ὁ Ὑπερέλληνας παραφρονεῖ!!!

Ο MAX γυρίζει τώρα στὸν Ὑπερέλληνα.

—Εἶδες τί ἔπαθε ὁ σύντροφός σου, μωρέ! τοῦ λέει.

Πρόσεξε καλὰ αὐτὰ πού θὰ σοῦ πῶ καὶ ἀπάντησε μὲ εὐλικρίνεια στὶς ἐρωτήσεις μου!

“Ἄν θέλω, μπορῶ νὰ καταστρέψω τὴ Γῆ κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴ στιγμή! Ἐκατοντάδες κανόνια, τρομερά, ἐραστία κανόνια, πού λειτουργοῦν μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια, εἶναι ἔτοιμα, στραμμένα πρὸς τὴ Γῆ! Τὰ κατευθύνω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ ἐδῶ μέσα, μὲ τὴ βοήθεια αὐτῶν τῶν διακοπτῶν!

Καὶ δείχνει μερικὸς διακόπτες στὸν μεταλλينو τοῖχο, κοντὰ του.

—Ἄν γυρίσω τοὺς διακόπτες αὐτοὺς ἑκατοντάδες βόμβες μὲ ἀπίστευτὴ ἐκρηκτικὴ δύναμι: θὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴ Γῆ καὶ λίγες ὥρες ἀργότερα ὁ πλανήτης σας δέν θὰ ὑπάρχει! Θὰ ἔχη γίνεῖ σκόνη! Ἐνα μόνο πράγμα μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴ Γῆ!

— Ποιό; ρωτάει ὁ Ὑπερέλληνας μὲ τὸ πρόσωπο χλωμό.

— Ἡ ὑποταγή! "Ἄν οἱ κυβερνήσεις τῆς Γῆς δηλώσουν ὑποταγή, τὰ κανόνια μου θὰ στραφούν πρὸς ἄλλους πλανήτες, ποὺ περιμένουν τὴ σειρὰ τους νὰ ὑποδουλωθοῦν! Ἄπο σένα, μικρέ, θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσης πῶς εἶναι ἡ κατάσταση στὴ Γῆ καὶ μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπορέσω νὰ τὴν ὑποδουλώσω!

Ὁ Ὑπερέλληνας τὸν κυττάζει περιφρονητικά.

— Εἶσαι τρελλός, κίτρινε ἀνθρώπε!, ἀπαντάει. Τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων δὲ θὰ δεγθῆ ποτέ νὰ ὑποδουλωθῆ! Κι' ἐγὼ δὲ θὰ σέ βοηθήσω ποτέ νὰ τοὺς ὑποτάξεις!

Ὁ Μάχ, μὲ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ λύσσα, χτυπάει τρεῖς φορές τὸ πόδι του γάμω, προσφέροντας μιά διαταγή στὴ γλῶσσα τῶν Ἐξώκοσμων.

Δυὸ Ἐξώκοσμοι πλησιάζουν κουβελώντας ἕνα εἶδος περικεφαλαίας, σὰν αὐτὴ ποὺ φοροῦν οἱ δύτες, ὅταν κατεβαίνουν στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

Δυὸ ἄλλοι ἀρπάζουν τὸν Ὑπερέλληνα ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὸν τραβοῦν κοντὰ σ' ἕνα στυλο ὅπου τὸν δένουν μ' ἕνα ἄλλο φωσφορικό σκοινί.

Ὁ Ὑπερέλληνας καταλαβαίνει ὅτι κάτι τρομερὸ πρόκειται νὰ τοῦ κάνουν καὶ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆ. Τὸ μικρό, ἀλλὰ μυῶδες καὶ πανίσχυρο κορμί του συσπᾶ-

ται καὶ συστρέφεται σὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ δεσμά του.

Μὰ τίποτα! Τὸ ἀλλόκοτο φωσφορικό σκοινὶ δὲν σπάζει! Οἱ δυὸ Ἐξώκοσμοι, ποὺ κρατοῦν τὴν περικεφαλαία, πηγαίνουν κοντὰ του καὶ σηκώνουν τὴν περικεφαλαία γιὰ νὰ τὴν βάλουν στὸ κεφάλι του!

— Γιὰ τελευταία φορά, λέει ὁ Μάχ, δεχεσαι νὰ μὲ βοηθήσης νὰ ὑποδουλώσω τὴ Γῆ;

— Ἄν ἤμουν ἐλεύθερος, ἀπαντάει τὸ Παῖδι - Θαύμα περιφρονητικά, θὰ πλήρωνες ἀκοῖδά τὰ ἐγκληματικά σχέδιά σου! Δὲν σέ φοβάμαι!

Ὁ Μάχ ἀφήνει ἕνα γρύλισμα καί, μὲ στοιγιγῆ φωνῆ ποὺ θυμίζει τὸν ἦχο τῆς λίμας, δίνει μιὰ διαταγή στὴ γλῶσσα τῆς φυλῆς του.

Ἀμέσως, οἱ δυὸ Ἐξώκοσμοι κατεβάζουν τὴν περικεφαλαία καὶ τὴν γάνουν στὸ κεφάλι τοῦ Ὑπερέλληνα!

Μιά τρομερὴ κραυγὴ πόνου, ἀπογνώσεως καὶ τρέλλας ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ γυιοῦ τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο!

Ἀλλόκοτα καὶ μυστηριώδη κύματα βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὴν περικεφαλαία καὶ τοῦ διαπερνοῦν τὸ μυαλό, κάνοντάς το νὰ πονῆ ἀνυπόφορα, φριχτά! Κάτι σὰν τοῖς κάμνει τὶς σκέψεις τοῦ Ὑπερέλληνα νὰ στροφογυρίζουν μὲ υανία, κυνηγώντας ἢ μιὰ τὴν ἄλλη, σὰν ἄγρια πουλιὰ ποὺ ἔχουν κυριευθῆ ἀπὸ λύσσα!

Ἕνα ἀβάσταχτο συναίσθημα ἀγωνίας καὶ ἀπελπισίας

Έχει κυριεύσει τὸ Παιδί-Θαύμα. Νοιώθει σὰν νὰ ἔχη φτάσει ἡ συντέλεια τοῦ Κόσμου, σὰν νὰ καταρρέουν καὶ νὰ καταστρέφονται ὅλα γύρω του!

Ἔνα ἀδιάκοπο διαπεραστικὸ βούϊσμα ἀντηχεῖ στ' αὐτιά του καί, μέσα ἀπὸ τὸ βούϊσμα αὐτό, ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Μᾶχ νὰ λήξῃ:

—Λοιπὸν; Δέχσαι τώρα νὰ με βοηθήσης;

Καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, ὁ Ὑπερέλληνας κατορθώνει ν' ἀπαντήσῃ:

—Ὁ... ὄχι!

Τότε, τὰ μυστηριώδη κύματα τῆς περικεφαλαίας γίνονται πιὸ έντονα. Ὁ πόνος, ἡ ἀγωνία, ἡ τρέλλα, ἡ ἀπόγνωσι, πολλαπλασιάζονται μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ γιου τοῦ Ἑλ Γκρέκο, πού δογγάει ὑπόκωφα σὰν πληγωμένο ἀγρίμι!

Νοιώθει τὰ λογικά του νὰ σαλεύουν! Νοιώθει τὸ μυαλὸ του νὰ γίνεται σὰν ἕνας πυρωμένος τροχὸς, πού στριφογυρίζει ὀρμητικά!

Καί, ξαφνικά, ἕνα γέλιο, τρομακτικὸ, ἀπαίσιον, φοιχτὸ γέλιο, ἀναπηδάει ἀπὸ τὸ λαργγι του!

Ὁ Ὑπερέλληνας, τὸ Παιδί - Θαύμα, ὁ γιὸς τοῦ μεγάλου Ἑλ Γκρέκο ἢ ἐλπίδα τῆς Ἀνθρωπότητος, ἔχει τρελλαθῆ!

Τὸ γέλιο του κάνει ἀκόμα καὶ τοὺς Ἐξώκοσμοις νὰ ἀνατριχιάσουν!

Ἔπειτα, τὸ κορμί του σω-

ριάζεται χάμω με ὄλες τὶς αἰσθήσεις του χαμένες!

Ἐλχίνα,
ἢ Βοισίλισσα τῶν Μερούν!

Β ΡΙΣΚΟΝΤΑΙ τώρα μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο κελλί με μετάλλινους τοίχους. Ὁ Κοντοστούπης ἔχει συνέλθει, ἀλλὰ ὁ Ὑπερέλληνας εἶναι ἀκόμα ἀναίσθητος, ξαπλωμένος χάμω. Τὰ χέρια τους δὲν εἶναι δεμένα πιά με τὸ ἀλλόκοτο ἐκείνο φωσφορικὸ σκοινί. Δὲν ὑπάρχει πιά λόγος νὰ εἶναι δεμένα. Οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς τῶν δύο ἡρώων μας εἶναι ἀθραυστοι! Ὁ Κοντοστούπης, ἀπὸ τὴ στιγμή πού συνῆλθε, δοκίμασε πολλές φορές με τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμί του νὰ τσακίσῃ τοὺς μετάλλινους τοίχους, ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώσει τίποτα!

Τώρα, γονατισμένος κοντὰ στὸν Ὑπερέλληνα, κλαίει με χοντὰ πύρινα δάκρυα, κλαίγοντας τὸ γιὸ τοῦ Ἑλ Γκρέκο καὶ τόν... ἐαυτὸ του!

—Ὁχούουου!, κάνει με λυγμούς. Ἄνοιξε τὰ ματάκια σου, παιδάκι μου! Ἄνοιξε τὰ ματάκια σου, Ὑπερέλληνα μου! Ἄνοιξε τὰ ματάκια σου καὶ χαμογέλασέ μου! Ὁχ! Ἐγὼ ὁ ἄμοιρος, ὁ συμφοριασμένος! Τί θὰ ποῦν ὁ Ἑλ Γκρέκο κι ἢ Ἄστραπή, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι ὁ Κεραυνὸς κι ἢ Ἐλσα, πού ἐμπιστεύτηκαν σὲ μένα τὸν Ὑπερέλληνα; Ὁχ ἢ καρδού-

λα μου ! Κρίμα στὰ νιάτα σου, Ὑπερέλληνα ! Κρίμα στὰ... νιάτα μου! Θὰ πεθάνουμε κι' οἱ δυὸ ἐδῶ μέσα, ἐπάνω στὸν ἀνθὸ τῆς ἡλικίας μας! Ἄχ - βάχ, ἀτίμε Μάχ! Ἄν σὲ ἀρπάξω στὰ χέρια μου, δὲ θὰ προλάβης νὰ πῆς οὔτε «ἀχ»! Ὑπερέλληνα! Ἄνοιξε τὰ μάτια σου!

Μὰ τὸ Παιδί - Θαύμα ἐξακολουθεῖ νὰ μένη ἀναισθητό, μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ καὶ τὰ μάτια κλειστά.

—Ὁχούουου!, κάνει πάλι ὁ νάνος. Κρίμα στὰ νιάτα μας καὶ στούς... βαθμούς μας ! Δυὸ ἀλόκληροὶ συνταγματάρχαιοὶ κλεισμένοι στὴ φυλακή! Δυό...

Σωπαίνει, στήνοντας τ' αὐτί του. Ἐνας ἐλαφρός, σχεδὸν ἀνεπαίσθητος ἤχος ἀκούγεται πίσω του. Ἐνας ἤχος σὰν νὰ σέρνεται κάτι στὶς μετάλλινες πλάκες τῆς φυλακῆς.

Ὁ Κοντοστούπης ἀρχίζει νὰ τρέμη. Φοβᾶται νὰ γυρίση καὶ νὰ κυττάξῃ ! «Σίγουρα, σκέπτεται, εἶναι ὁ θάνατος κι' ἔρχεται νὰ μὲ πάρῃ! Ὁχ ἢ καρδούλα μου!»

Μιά σιγανή, παράξενη, μουσικὴ φωνὴ λέει πίσω του:

—ᾠ ἔξενε! ᾠ ὁμορφε ἔξενε! Γύρισε νὰ σὲ δῶ! Γύρισε νὰ σὲ θαυμάσω!

Ὁ Κοντοστούπης γουρλώνει τὰ μάτια του. Δὲν πιστεύει στ' αὐτιά του.

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ ὁμορφος ἔξενος; σκέπτεται. Ποιὸς νὰ πρόφερε τὰ λόγια αὐτά;»

Τὸ κεφάλι του γυρίζει ἀρ-

γά, κυττάζει πίσω καί... τοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα!

—Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει.

Ἐκεῖ, σὲ ἀπόστασι δυὸ μέτρων ἀπὸ αὐτόν, στέκεται ἕνα ἀλλόκοτο πλάσμα. Εἶναι μιὰ γυναίκα. Τὸ δέρμα τῆς δὲν εἶναι κίτρινο, ὅπως τῶν Ἐξώκοσμων, ἀλλὰ πράσινο!

Εἶναι μικρόσωμη καὶ μοιάζει πολὺ μέ... σπανὸ πῆθηκο! Κυττάζει τὸν Κοντοστούπη μὲ θαυμασμὸ καὶ μουρμουρίζει:

—Πόσο ὁμορφος εἶσαι, ᾠ ἔξενε ! Εἶσαι ὁ ἀντρας ποῦ χρόνια καὶ χρόνια περιμένα μέσα στὴ μαύρη σκλαβιά ὁπου ζῶ!

—Ποιά... ποιὰ... ποιά εἶσαι; τραυλίζει ὁ νάνος ἀνεβοκατεβάζοντας ἀσπασμωδικὰ τὴ μεγάλη του μύτη.

—Εἶμαι ἡ Ἐλχίνα!, ἀπαντᾷ τὸ πράσινο πλάσμα. Ἄλλοτε, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἤμουν βασίλισσα τῶν Μερῶν, μιᾶς φυλῆς ποῦ ζοῦσε ἄλλοτε στὸν πλανήτη Μελχιόρ! Μὰ τὴ φυλὴ μου τὴν ἐξώνωσαν μιὰ μέρα οἱ Ἐξώκοσμοι καὶ δὲν εἴμαι παρά μόνο ἐγὼ! Ὁ Μάχ, ὁ δολοφόνος, δὲν μὲ σκότωσε! Θέλησε νὰ μὲ κρατήσῃ σκλάβο του μέσα σ' αὐτὸ τὸ παλάτι, ποῦ ἦταν ἄλλοτε δικό μου! Τριγυρίζω σὰν φάντασμα ἐδῶ μέσα καὶ καθαρίζω τὶς σάλες καὶ τοὺς διαδρόμους σὰν ὑπηρέτρια! Οἱ μέρες περνοῦν κι' ἐγὼ περιμένω μὲ ὑπομονὴ τὴν ὥρα τῆς ἐκδίκησης! Καὶ ἡ ὥρα αὐτὴ ἦρθε! Ἦρθε, ἀφοῦ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ ἀντι-

Και τότε ο Ύπερέλληνας, το Παίδι - Θαύμα, επιτίθεται έναντιον του παλαιού του Μάγ, αφηφώντας τον κίνδυνο να χτυπήη από τὰ κανόνια!

κρύσω ἔσένα, ὦ ὄμορφε ξέ-
νε, τὸν ἄντρα τῶν ὀνείρων
μου!

Τὸ στήθος τοῦ νάνου φου-
σκώνει. Ἡ ψυχὴ τοῦ πλημμυ-
ρίζει ἀπὸ ἓνα κλονούργιο, πα-
ράξενο συναίσθημα. Πρῶτη
φορὰ στὴ ζωὴ του ἀκούει μιὰ
γυναίκα νὰ τὸν λέη... «ἄν-
τρα τῶν ὀνείρων της»! Ἔστω
κι' ἂν ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι
ἓνα ἄσχημο, πράσινο πλάσμα
τοῦ πλανήτη Μελχίω!

Τραβάει μ' ἄ βαθειὰ ἀνά-
σα, παίρνει ὕφος ἑκατό.. καρ-
διοκατακτητῶν καὶ λέει:

— Πῶς μπήκες ἐδῶ μέσα,
Χήνα;

— Ἐλχίνα μὲ λένε!, λέει ἡ
βασιλίσα τῶν Μερουν. Τὸ
παλάτι ἦταν δικό μου, ὅπως
σοῦ εἶπα, ὦ γοητευτικὲ ξέ-
νε, καὶ ξέρω ὅλα τὰ κατατό-
πια του καὶ ὅλα τὰ μυστικὰ
περάσματά του! Ὅταν ἔμα-
θα πῶς σὰς ἔφεραν, ἔσένα
καὶ τὸν σύντροφό σου, κρυφο-
κύτταξα ἀπὸ ἓνα μυστικὸ ἄ-
νοιγια τῆς αἵθουσας τοῦ θρό-
νου κι' ἀμέσως ἡ καρδιά μου
πόνεσε γιὰ σένα! Κι' ὅταν
ἄκουσα τὸν Μάχ νὰ διατάζη
νὰ σὰς κλείσουν ἐδῶ, κρύφτη-
κα στὴ γωνιὰ ἐνὸς διαδρόμου
καὶ στὴν πρώτη εὐκαιρία, ἄ-
νοιξα μιὰ μυστικὴ δίοδο καὶ
ἦρθα ἐδῶ!

Τὰ μάτια τοῦ Κοντοστού-
πη λάμπουν. Ἡ εὐκαιρία εἶ-
ναι μοναδική.

— Μπορεῖς, λοιπόν, νὰ μὰς
βγάλῃς ἀπὸ ἐδῶ μέσα, ὦ...
ὄμορφη Χήνα... συγγνώμη!
Ἦθελα νὰ πῶ, ὦ ὄμορφη Ἐλ-
χίνα!

Τὸ πράσινο πιθηκίσιο πρό-
σωπο τῆς Ἐλχίνας ἀστράφτει
ἀπὸ χαρὰ.

— Σ' εὐχαριστῶ, ὦ γοη-
τευτικὲ ξένε!, λέει μὲ τὴν ἀ-
νάσα πιασμένη ἀπὸ τὴ συγ-
κίνησι. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ
στὴ ζωὴ μου ποὺ μοῦ κάνουν
κοπλιμέντο! Καὶ βέβαια
μπορῶ νὰ σὰς βγάλω ἀπὸ ἐ-
δῶ! Ἄκουσέ με...

Τὸ τέρας μὲ τὰ
δέκα κεφάλια!

Κ Αὶ ἡ Ἐλχίνα πηγαίνει
κοντὰ στὸν Κοντοστούπη καὶ
τοῦ πιάνει τὸ χέρι. Ἐνα ρί-
γος διαπερνᾷ τὸ νᾶνο. Τὸ
χέρι αὐτὸ εἶναι παγωμένο!

Κάνει νὰ φωνάξῃ μὲ φρί-
κη, ἀλλὰ συγκρατεῖ τὸν ἑαυ-
τό του! Δὲν πρέπει νὰ χά-
σῃ τὸν ἀπροσδόκητο καὶ πο-
λύτιμο αὐτὸ σύμμαχο!

Ἀναγκάζει τὸ πρόσωπό
του νὰ χαμογελάσῃ καὶ λέει:

— Πόσο τρυφερὸ εἶναι τὸ
ἄγγιγμά σου, ὦ Ἐλχίνα! Σὲ
ἀκούω!

— Ὑπάρχει μ' ἄ ὑπονομος,
λέει ἡ πράσινη βασιλίσα
τῶν Μερουν, ποὺ ὀδηγεῖ ἔξω
ἀπὸ τὸ παλάτι. Γιὰ νὰ φτά-
σουμε ὁμῶς ὡς τὴν ἔξοδο,
πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ ἓ-
να μέρος τοῦ παλατιοῦ, ποὺ
φρουρεῖται ἀπὸ ἓνα πολυκε-
φαλο τέρας! Θὰ μπορέσης
νὰ τὸ νικήσης, ὦ ὄμορφε καὶ
ἀνδρεῖε ξένε;

Ὁ Κοντοστούπης ξεροθή-
χει, ἀνοιγοκλείνει φοβισμένα

τὸ στόμα του καὶ μουρμουρίζει :

— Ποὸς μπορεῖ νὰ ἀντισταθῆ σὲ μένα, τὸν τρομερὸ Ὑπερκοντοστούπη; Πρέπει ὁμως νὰ συνεφέρουμε πρῶτα τὸν σύντροφό μου, τὸν Ὑπερέλληνα! Δὲν ἔννοεῖ ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του καὶ νὰ μιλήσῃ!

Ἡ Ἐλχίνα κουνάει τὸ κεφάλι της.

— Ξέρω!, λέει. Τοῦ ἔβαλαν στὸ κεφάλι τὴ μηχανὴ πού τρελλαινέει! Ἦταν δική μου ἐφεύρεσι κι' αὐτή! Ὅλα ὅσα ἔχουν οἱ Ἐξώκοσμοι ἦσαν ἄλλοτε δικά μου, τῆς φυλῆς μου, καὶ τὰ ἀπέκτησαν με μιὰ προδοτικὴ ἐπίθεσι ἐναντίον μας! Ἐφτασε ὁμως ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως! Ἄν ἤξεραν τί ἔχω προετοιμάσει, θὰ τρελλαινόνταν ὅλοι τοὺς ἀπὸ φόβο! Θὰ κάνω καλὰ τὸ φίλο σου, ὁμορφε ξέने! Ξέρω τὸ μυστικὸ πού γιαιτρεύει τὴν τρέλλα, πού προκαλεῖ αὐτὴ ἡ μηχανή! Μὲ μιὰ συμφωνία ὁμως!

— Τί συμφωνία; ρωτᾶει διαστακτικὰ ὁ Κοντοστούπης.

— Θὰ ἀφήσουμε τὸν φίλο σου νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ὑπόνομο κι' ἔπειτα, οἱ δυὸ μας, θὰ κατεβούμε στὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ, ὅπου θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς Ἐξώκοσμοὺς καὶ τὸν Μάχ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γλωμιάζει καὶ ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει. Δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ λόγια αὐτά! Δὲν τοῦ ἀρέσουν καθόλου!

— Δηλαδή; ρωτᾶει. Μπορῶ

νὰ μάθω τί θὰ κάνουμε στὰ ὑπόγεια, ὠραία μου Ἐλχίνα;

— Θὰ ἐκδικηθούμε!, ἀπαντᾶει τὸ πράσινο πλάσμα. Φτάνουν ὁμως τὰ πολλὰ λόγια! Ἡ ὥρα περνάει καὶ μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῶν οἱ φρουροὶ τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα!

Χώνει τὸ χέρι της στὸν κόρφο της καὶ βγάζει ἕνα μπουκαλάκι μ' ἕνα κόκκινο ὑγρό. Μισανοίγει τὰ χεῖλη τοῦ Ὑπερέλληνα καὶ στάζει μέσα στὸ στόμα του μερικὲς σταγόνες!

Σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Ὑπερέλληνας ἀνοίγει τὰ μάτια του, ἀντικρύζει τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο τῆς Ἐλχίνας καὶ τινάζεται ὀρθός με τὶς γροθιές του σφιγμένες!

Ὁ Κοντοστούπης μπαίνει ἀνάμεσά τους καὶ τὸν συγκρατεῖ.

— Μή!, τοῦ λέει. Εἶναι ἡ ὠραία Ἐλχίνα, βασίλισσα τῶν Μερούν, θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν Ἐξώκοσμων, πού θὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴν κόλασι αὐτή! Σὲ ἀκολουθούμε, ὠραία μου!

Ἡ Ἐλχίνα, κολακευμένη ἀπὸ τὰ ἐπίθετα πού τῆς δίνει ὁ Κοντοστούπης, ἀφήνει ἕνα χασκόγελο πού θυμίζει κρᾶξιμο κρουολογημένης... κόττας, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τοῦ κελλιοῦ. Ἐκεῖ χώνεται σὲ μιὰ ἀνοχτὴ καταπακτὴ, κἀνοντας νῆμα στὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Ὑπερέλληνα νὰ τὴν ἀκολουθήσουν.

Βρίσκονται τώρα σ' ἕνα μακρόστενο διάδρομο πού στριφογυρίζει σὰν φίδι μέσα

στά υπόγεια του παλατιού. Προχωρούν για αρκετή ώρα.

Ξαφνικά, η Έλχίνα σταματάει μπροστά σε μια σκοτεινή τρύπα. Το πρόσωπό της φανερώνει τρόμο.

— Έκεί, διορφε ξένε, λέει στον Κοντοστούπη, η ύπόνομος περνάει μέσα από τη φωλιά ενός τρομερού, πολυκέφαλου τέρατος! Σκότωσέ το, αλλιώς δεν μπορούμε να περάσουμε!

Η μύτη του νάνου άνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά. Τα χείλη του τρέμουν. Το λαρύγγι του στεγνώνει από το φόβο...

— Πό... πόσα κεφάλια έχει το τέρας; ρωτάει με φωνή που τρέμει.

— Δέκα!, απαντάει η Έλχίνα.

— Δέκα!, λέει ο Κοντοστούπης περιφρονητικά. Δεν ασχολούμαι εγώ με τέτοια μικροπράγματα! Σκότωσέ το, Ύπερέλληνα!

Ο Ύπερέλληνας έχει κιόλας συσπειρωθή και μ' ένα πήδημα περνάει από την σκοτεινή τρύπα.

Βρίσκεται μέσα σ' ένα ειδος πλατείου πηγαδιού, όπου ένα πελώριο τέρας, με μεγάλα πλοκάμια και πολλά αποκρουστικά κεφάλια, παραμονεύει!

Πριν ο Ύπερέλληνας προλάβει να προσανατολισθή, τα πλοκάμια του τέρατος απλώνονται και του τυλίγουν το σώμα, ενώ τα κεφάλια πλησιάζουν προς το πρόσωπό του, με τα τρομερά σαγόνια

τους όρθάνοιχτα!

Από τα λαρύγγια τους βγαίνει ένα ανατριχιαστικό γρύλλισμα, που φανερώνει άπεραντη πείνα!

Μα δεν βρίσκει τον καιρό να γευτή ανθρώπινη σάρκα το τέρας! Ο Ύπερέλληνας, με μια απότομη συστροφή του πανίσχυρου σώματός του, κατορθώνει να άπαλλαγή από το άγκάλιασμα των πλοκαμιών!

Και τότε το ξακουστό Έλληνόπουλο αναπτύσσει όλη τη θρυλική γρηγοράδα του!

Στο φογυρίζει ανάμεσα στα πλοκάμια και τα κεφάλια του θηρίου με τόση ταχύτητα, ώστε το τέρας δεν προλαβαίνει να δη τίς κινήσεις του! Τα δυνατά μπράτσα του χτυπούν με την ίδια γρηγοράδα, συντρίβοντας ένα - ένα τα κεφάλια του τέρατος!

Όταν και το τελευταίο κεφάλι τσακίζεται και το θηρίο σωράζεται χάμω νεκρό, ο Ύπερέλληνας φωνάζει:

— Θείε Κοντοστούπη! Έλάτε!

Ο Κοντοστούπης και η Έλχίνα πηδούν μέσα στο πηγάδι.

— Μπράβο!, λέει ο νάνος στον Ύπερέλληνα, κάνοντας τον σπουδαίο. Τα κατάφερες πολύ καλά, μολοντί δεν ήμουν εγώ κοντά σου! Όδηγησέ μας, ωραία μου!

Ο έγκέφολος της Πόλεως!

Σ ΤΟ βάθος του πηγαδιού υπάρχει μια στενή στοά. Χώ-

νονται εκεί και συνεχίζουν το δρόμο τους μέσα σε μια δεύτερη υπόνομο, που είναι ανηφορική και οδηγεί προς τα επάνω, προς την επίφάνεια του εδάφους.

Λίγα λεπτά αργότερα, οι δυο ήρωές μας και το παράξενο πράσινο πλάσμα, που τους είχε τόσο απροσδόκητα βγάλει από την αθραυστη φυλακή τους, φτάνουν μπροστά σε μια σιδερένια πόρτα.

Ο Ύπερέλληνας άκουμπάει τα χέρια του επάνω της και σπρώχνει με όλη του την υπερφυσική δύναμη. Η πόρτα αντιστέκεται για μερικές στιγμές μά, ξαφνικά, υποχωρεί μ' έναν ξερό κρότο!

Οι φίλοι μας προχωρούν και βρίσκονται: τώρα μέσα σε μια σπηλιά. Τρέχουν στην έξοδο της και ο Ύπερέλληνας αφήνει μια κραυγή θαυμασμού μπροστά στο έκπληκτικό θέαμα που απλώνεται μπροστά του.

Η σπηλιά βρίσκεται ψηλά, στην πλαγιά ενός λόφου και κάτω εκτείνεται η πόλι των Εξώκοσμων, μια μετάλλινη απέραντη πόλι, με πελώρια κτίρια, με έναέριους δρόμους, με θόλους και με πυραμίδες! Πλήθη Εξώκοσμων κυκλοφορούν εκεί, καθώς και όμορφα αεροδυναμικά αυτοκίνητα και μικρά αεροπλάνα και έλικόπτερα!

— Η πόλι αυτή ήταν έλλοτε δική μου!, λέει η Έλχινα. Οι Εξώκοσμοι την άρπαξαν από τη φυλή μου και έγκαταστάθηκαν σαν αφέντες

και τώρα ο Μάχ Ισχυρίζεται ότι αυτός την έχτισε! Το κτήνος! Μά ήρθε η ώρα να έκδικηθώ! Υπάρχει ένα μυστικό στην πόλι αυτή. Ένα θανάσιμο μυστικό! Βλέπετε εκείνο εκεί το κτίριο, που έχει τρεις θόλους; Αυτό το κτίριο είναι η καρδιά κι' ο έγκέφαλος της πόλεως. Αν αυτό καταστραφή, όλα θα καταστραφούν! Αυτό κρατάει σε συνοχή όλα τ' άλλα μετάλλινα κτίρια! Αν αυτό καταστραφή, τα κτίρια θα διαλυθούν και θα σκορπιστούν πάνω στην επίφάνεια του πλανήτη Μελχίωρ! Αυτό θα συμβή, γιατί εδώ ο νόμος της διαρύτητος είναι: διπλός! Τραβάει τα πράγματα όχι μόνο προς τα κάτω, αλλά και προς τα δυτικά! Μά ξέρω πώς θα το καταστρέψω το κτίριο αυτό!...

— Έλχινα, ρωτάει ο Ύπερέλληνας, τί είναι αυτά τα αντικείμενα, που προεξέχουν από τις στέγες των σπιτιών;

— Είναι κανόνια! Τα κανόνια με τα οποία ο Μάχ, το κτήνος, έχει καταστρέψει τους σπληνίτες! Με τα κανόνια αυτά σκοπεύει τώρα να καταστρέψη τη Γη, εξαπολύοντας από εδώ μικρές, αλλά τρομακτικά δυνατές βόμβες! Όπως άκουσα στήνοντας αυτό στην πόρτα του γραφείου του, η επίθεσι εναντίον της Γης θ' άρχιση σε μια ώρα!

— Σε μια ώρα!, φωνάζει το Πα:δι - Θαύμα. Πρέπει να διαστούμε λοιπόν! Πρέπει να βρούμε τον Μάχ και να τον

ἀναγκάσουμε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ τρομερὸ σχέδιό του!

Ἡ Ἐλχίνα κουνάει τὸ πρᾶσινο, ἀσχημο κεφάλι της.

— Ὅχι!, λέει. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε αὐτό! Τὰ ὄπλα τῶν Ἐξώκοσμων θὰ μᾶς ἐξοντώσουν! Μποροῦμε νὰ καταστρέψουμε ὅμως τὸν Ἐγκέφαλο τῆς Πόλεως, τὸ κτίριο πού σᾶς εἶπα! Τότε, μαζὶ μὲ τὰ μέταλλινα σπίτια, θὰ διαλυθοῦν καὶ θὰ σκορπιστοῦν καὶ τὰ κανόνια! Ἔτσι, οἱ Ἐξώκοσμοι θὰ γίνουν ἕνας ἀνίσχυρος λαός, γιατί οἱ ἴδιοι δὲν ἔχουν ἱκανότητες, δὲν μποροῦν νὰ δημιουργήσουν δικό τους πολιτισμό! Ὅλα ὅσα ἔχουν, τὰ κληρονόμησαν ἀπὸ τῆ φυλή μου!

Καὶ γυρίζει στὸν Κοντοστούπη, πού κυττάζει χαζά, μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο, τὴν παράξενη μετᾶλλινη πόλι.

— Ὅμορφε ξένε!, τοῦ λέει. Ἔλα! Θὰ γυρίσουμε οἱ δύο μας κάτω, στὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ καὶ ἡ ἐκδίκησις θ' ἀρχίση! Ἡ γλυκεῖα ἐκδίκησις!

— Ἔ; κάνει ὁ νᾶνος μὲ τρόπο. Στὰ ὑπόγεια; Ποτέ! Δὲν ἔχω καιμιὰ ὄρεξι νὰ συναντήσω πάλι ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιό τέρας!

Ἡ Ἐλχίνα τὸν κυττάζει κατάπληκτη.

— Φοβάσαι; ρωτᾶει μὲ φανερὴ ἀπογοήτευσί. Φοβάσαι, ὦ ὁμορφε καὶ ἀνδρεῖε ξένε;

Ὁ Κοντοστούπησ ἀνεβοκατεβάζει τὴ μύτη του. Καταλαβαίνει τὴ γκάφα πού ἔκανε. Δὲν ἔπρεπε νὰ δεῖξῃ φόβο

μπροστὰ στὴν Ἐλχίνα.

— Φοβάμαι; λέει φουσκώνοντας τὸ στήθος του. Ἐγώ; Ἄς γελάσω λιγάκι! Δὲ φοβάμαι τίποτα ἐγώ, ωραία μου... Χήνα, συγγνώμη... Ἐλχίνα! Συχαίνομαι μόνο τὸ ἀπαίσιό ἐκεῖνο τέρας, πού εἶναι πεσμένο ἐκεῖ κάτω, μέσα στὸ πηγᾶδι του, μὲ τὰ φριχτὰ κεφάλια του τσακισμένα! Ἐμπρός, Ἐλχίνα, δῆγησέ με! Ὁ... συνταγματάρχης Κοντοστούπησ εἶναι στὴ διάθεσί σου!

Καὶ ἀκολουθεῖ τὴν πράσινη βασίλισσα τῶν Μερούν, μурμουρίζοντας ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Βάστα, καρδιά μου! Βάστα, καρδούλα μου! Δὲν πρέπει οὔτε τὰ κλάματα νὰ μὲ πάρουν οὔτε νὰ λιποθυμῶ!

Τὸ παιδί καὶ τὰ κανόνια!

ἮΝ ἴδια στιγμή, ὁ Ὑπερέλληνας λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τετῶνει ἀπότομα καὶ ἀπογειώνεται. Τὸ λυγερὸ καὶ νευρώδες κορμί του σκίζει τὸν ἀέρα σὰν ἕνα γαλάζιο χελιδόνι, πετώντας πάνω ἀπὸ τὴ θαυμαστὴ μετᾶλλινη πόλι τῶν Ἐξώκοσμων.

Πετάει ὀλόγισα πρὸς τὸ κτίριο, πού ἡ Ἐλχίνα εἶχε ὀνομάσει Ἐγκέφαλο τῆς Πόλεως.

Πρέπει νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον του καὶ νὰ τὸ καταστρέψῃ! Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ σώσῃ τὴ Γῆ καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα, καθὼς καὶ τίς φυ-

λές εκατοντάδων άλλων πληνητών, από την ολοκληρωτική καταστροφή!

Πετάει με λιγγιώδη ταχύτητα, με τὰ δόντια σφιγμένα, με τὶς γροθιὲς σφιγμένες, με ὅλους τοὺς μυῶνες τοῦ πανίσχυρου κορμιοῦ του τεντωμένους καὶ ἔτοιμους γιὰ δράσι!

Καὶ τότε τὰ κανόνια, ποὺ εἶναι τοποθετημένα στὶς στέγες τῶν κτιρίων, στρέφονται ξαφνικὰ πρὸς τὸ μέρος του καὶ ὑπόκωφες ἐκπυρσοκροτήσεις ἀντηχοῦν.

Ἐνα βλήμα περνάει ξυστὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸν προσπερνάει καὶ σκάζει σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτόν!

Δυὸ ἄλλα, καθὼς κατευθύνονται πρὸς τὸ μέρος του, συγκρούονται μεταξύ τους καὶ μιὰ τρομερὴ ἐκρηξι ἀκούγεται!

Ὁ ἀέρας εἶναι τώρα γεμάτος ἀπὸ βλήματα, ποὺ σφυρίζουν καὶ σκάζουν, σφυρίζουν καὶ σκάζουν, μεταβάλλοντες τὴν ἀτμόσφαιρα σ' ἓνα πανδαιμόνιο κολάσεως, γύρω ἀπὸ τὸ Παιδί - Θαῦμα!

Ὁ Ὑπερέλληνας χλωμιάζει. Καταλαβαίνει ὅτι διατρέχει θανάσιμο κίνδυνο. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν φοβίζει, γιατί ἡ θαρραλέα ψυχὴ του ἔχει τάξει τὸν ἑαυτὸ του στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κόσμου! Ἀπεναντίας ἡ ἐπίθεσι αὐτῆ τῶν κανονιῶν πεισματῶνει καὶ ἐρεθίζει τὸ μικρὸ ἥρωά μας!

Τὸ κορμι του, με γρηγοράδα τόσο μεγάλῃ ὥστε με πολλὴ δυσκολία μπορεῖ νὰ τὸ

βλέπη τὸ μάτι, κινεῖται ἀνάμεσα στὰ βλήματα τῶν κανονιῶν, συστρέφεται, ἀνεβαίνει, περιδινίζεται, συσπάται, τεντώνεται, ἐκτινάσσεται, προχωρεῖ, ὑποχωρεῖ, ἀποφεύγοντας τὸ θάνατο ποὺ στέλνουν ἐναντίον του τὰ κανόνια!

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, ὁ Ὑπερέλληνας βλέπει τότε μερικὰ μακρόστενα πλανητόπλοια νὰ ἀπογειώνωνται ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο καὶ νὰ κατευθύνωνται ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος του, πυροβολώντας τον με μικρὰ κανόνια τοποθετημένα στὶς πλώρες τους.

Ὁ γυῖος τοῦ Ἐλ Γκρέκο ἀποφασίζει τότε νὰ περάσῃ στὴν ἀντεπίθεσι. Ἀποφεύγει με ἓναν ἐλιγμὸ μιὰ रिπή ἀπὸ βλήματα, στρέφει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κάτω καὶ κάνει μιὰ κάθετη ἐφόρμησι!

Φτάνει γοργὰ σὲ μιὰ ταράτσα, ἀπ' ὅπου ἓνα κανόνι τοῦ ρίχνει με ἐπιμονή, προσγειώνεται δίπλα του, ἐξοντῶνει με μιὰ γροθιὰ τὸν Ἐξώκοσμο πυροβολητῆ του καὶ ἀρπάζει τὴν κάννη!

Τὰ μπράτσα του λυγίζουν ἀπότομα, οἱ μυῶνες του συσπῶνται καί... ἡ κάννη τοῦ πυροβόλου στραβώνει, λυγίζει, διπλώνεται στὰ δυὸ!

Μ' ἓνα τεράστιο ἄλλα, ὁ Ὑπερέλληνας βρίσκεται σὲ μιὰ γειτονικὴ ταράτσα. Ἐκεῖ, σκύβοντας γοργὰ ἀποφεύγει τὰ τρομερὰ κύματα, ποὺ ἔξαπολύει ἐναντίον του τὸ πιστόλι τοῦ Ἐξώκοσμου πυροβολητῆ, τὸν ἐξοντῶνει με μιὰ κλωτσιὰ καὶ λυγίζει πάλι

στά δυο τήν κάννη, άχρηστέυοντας και τόν κανόνι αυτό!

Πηδάει σέ τρίτη ταρατσα, όπου δυο Έξώκοσμοι τόν περιμένουν μέ τά πιστόλια τους έτοιμα. Μά δέν είναι όσο πρέπει γρήγοροι! Πρίν τά δάχτυλά τους πιέσουν τίς σκανδάλες, ό Ύπερέλληνας τούς έχει έξακοντίσει έκατό μέτρα μακριά μέ δυο ταχύτατες γροθιές!

Έτσι από ταρατσα σέ ταρατσα, καταστρέφοντας τόν ένα κανόνι μετά τόν άλλο, ό Ύπερέλληνας προχωρεί πρós τó μέρος τού κτρίου, πού ρυθμίζει και συγκρατεί τά πάν-

Και ό νάνος πλησιάζει τó σπίρτο στό φωτῆλι!

τα, πρós τήν κατεύθυνσι τού Έγκέφαλου τῆς Πόλεως!

Μά σκέψι: ύπάρχει μέσα του, μιά έπιθυμία κυριαρχεί στήν ψυχή του. Πρέπει νά ταστρέψη τόν Έγκέφαλο τῆς Πόλεως τών έχθρών τού Κόσμου!

Ό «Ώραιός»
κι' ή «Ώραιά»

Σ ΤΟ μεταξύ, ό Κοντοστόυπης κατεβαίνει στά ύπόγεια τού παλατιού τού Μάχ, μαζί μέ τήν «Ώραιά» Έλχίνα.

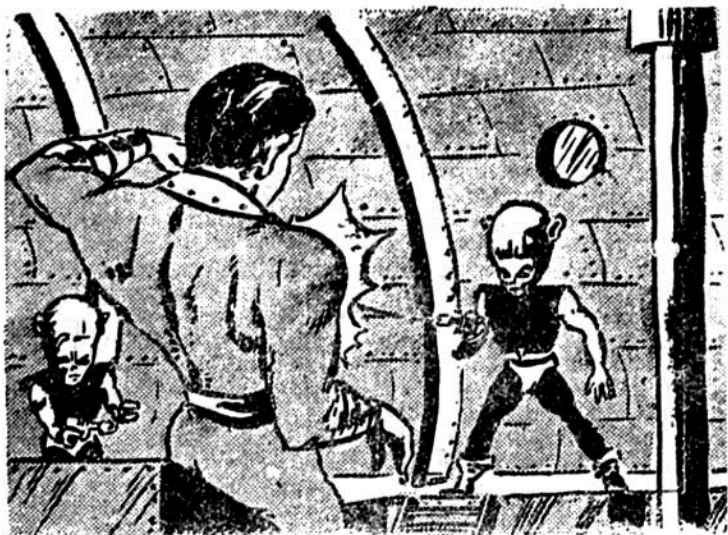
Καθώς περπατάει πίσω από τήν άσχημη βασίλισσα τών Μερούν, ό νάνος μυρμουρίζει:

—Δέ μου άρέσει καθόλου αυτή ή ιστορία! Πολύ φοβάμαι πώς θ' αφήσω τά κοκκαλάκια μου μέσα στά διαολούπόγεια αυτά! Δέν είναι κρίμα αυτό; Σάς ρωτώ: Δέν είναι κρίμα; Νά πεθάνω άπάνω πού έγινα «δομοφος Ξένος» και «άντρας τών όνειρων» τῆς Χήνας... Χιχίνας... Έλχίνας; Όχι ή καρδούλα μου!

Περνούν από τó πηγάδι, όπου τó τέρας είναι ξαπλωμένο, κολυμπώντας στό αίμα του, προχωρούν γιά λίγο ακόμα και, πρίν φτάσουν στό κελλί, όπου ήσαν κλεισμένοι λίγο: ώρα πρίν, ή Έλχίνα σταματάει.

Πηγαίνει κοντά στόν τσίχο, τόν πασπατεύει και ένα μυστικό άνοιγμα σχηματίζεται.

—Άκολούθησέ με, δομοφε

‘Ο ‘Υπερέλληνας νοιώθει αλλόκοτα, μυστηριώδη κύματα να τον χτυπούν από κάθε πλευρά!

ξένε!, λέει στον Κοντοστούπη.

Και χώνεται στο άνοιγμα. Μια νέα υπόνομος ανοίγεται: τώρα μπροστά τους. Είναι πιο πλατειά από την άλλη και πιο καλά διατηρημένη. Το σκοτάδι εκεί μέσα είναι τόσο πυκνό, ώστε ο Κοντοστούπης αναγκάζεται να πιάσει το παγερό χέρι της ‘Ελχίνας για να μη χάσει τον προσανατολισμό του και πάει και πέση πάνω σε κανένα γόιχο!

«Θεούλη μου!, σκέπτεται. Κατεψυγμένο είναι το κρέας της; Λές και την είχαν κλείσει ολόκληρα χρόνια σε κα-

νένα ψυγείο! Μπρρρρ!»

Σε λίγο, έπειτα από ένα τρελλό τρέξιμο, φτάνουν σε μια υπόγεια κυκλική αίθουσα, όπου δεν υπάρχει καμιά διέξοδος. Εκεί τελεώνει η υπόνομος.

‘Ο Κοντοστούπης κυττάζει γύρω του.

—Λοιπόν; λέει. Την πάθαμε, έ; Πέσαμε στη φάκα!

‘Η ‘Ελχίνα του δείχνει το ταβάνι. “Ένα είδος λεπτού σκοινιού κρέμεται από εκεί. Το σκοινί κατεβαίνει ως το πάτωμα και βγαίνει ως έξω, στην υπόνομο.

Το πρόσωπο του Κοντοστούπη γίνεται κατακόκκινο.

— "Ε; κάνει άγρια. Δέν ντρέπεται, 'Ελχίνα; Μὲ συμβουλεύεις νὰ κρεμαστώ; 'Εγώ; 'Ο συνταγματάρχης Κοντοστούπης;

— "Οχι!, ἀπαντάει αὐτή. Πῶς θὰ σὲ συμβούλευα νὰ κρεμαστής, ἀφοῦ εἶσαι ὁ ἄντρας τῶν ὀνείρων μου; Δέν εἶναι σκοπιὸ αὐτό! Εἶναι φυτῆλι! 'Επάνω ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου στεκόμαστε δρίσκεται ὁ 'Εγκέφαλος τῆς Πόλεως, τὸ κτίριο ποῦ συγκρατεῖ τὰ πάντα! Μιὰ τεράστια ποσότης ἐκρηκτικῆς ὕλης εἶναι θαμμένη στὰ ὑπόγεια τοῦ κτιρίου, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας! 'Εγὼ διέταξα νὰ τὴν τοποθετήσουν, λίγη ὥρα πρὶν οἱ 'Εξώκοσμοι κυριεύσουν τὴν πόλι! "Αν, λοιπόν, βάλομε φωτιά στὸ φυτῆλι, τὸ κτίριο θὰ τιναχθῆ στὸν ἀέρα καὶ ἡ πόλι θὰ διαλυθῆ! "Εχεις ἐπάνω σου κανένα μέσο γιὰ ν' ἀνάψομε τὴ φωτιά, ὠραίε μου;

— "Εχω, ὠραία μου!, ἀπαντάει ὁ νᾶνος βγάζοντας ἓνα κουτί σπέρτα. Τί θὰ γίνουμε ἐμεῖς ὁμοῦ; Θὰ σκοτωθῶμε μαζὶ μὲ τὴν πόλι;

— Ναί!, λέει ἡ 'Ελχίνα μὲ μάτια ποῦ ἀστράφτουν. Θὰ πεθάνομε κι' ἐμεῖς! Δέν θὰ εἶναι ὠραῖος ὁ θάνατος, ἀφοῦ θὰ πεθάνομε κι' οἱ δυὸ μαζὶ;

— "Ε, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Δέν ἔχω καιμιὰ δρεξί νὰ πεθάνω ἐγώ! Θέλω νὰ ζήσω. ὠραία μου πράσινη κυρία! Δέν μοῦ λές, προλαβαίνομε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ ὑπόγεια, πρὶν γίνη ἡ ἐκρηξι;

— Προλαβαίνομε, λέει ἡ 'Ελχίνα. Τί θὰ κερδίσουμε ὁμοῦς μ' αὐτό; Θὰ μᾶς σκοτώσουν τὰ κομμάτια τῶν σπιτιῶν ποῦ θὰ διαλυθοῦν!

— "Ὀχ ἡ καρδούλα μου!, τραυλίζει ὁ νᾶνος. Χάθηκα ὁ καημένος! 'Εμπλεξα ἄσχημα! Νοιώθω κιόλας τὸ θάνατο νὰ φτερουγίζη κοντὰ μου καὶ ν' ἀπλώνη τὸ δρεπάνι του γιὰ νὰ μὲ θερίσῃ! "Ὀχ.

Καί, στὸ σάστισμά του, ὁ Κοντοστούπης τραβάει ἓνα σπέρτο, τὸ ἀνάβει καὶ βάζει φωτιά στὸ φυτῆλι!

"Ἐπειτα, καταλαβαίνοντας τί ἔκανε, ἀρπάζει τὴν 'Ελχίνα στὴν ἀγκαλιά του, ἀπογεύεται καί, πειῶντας, κατευθύνεται ὀλοταχῶς πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς ὑπονόμου οὐρλιάζοντας:

— Βοήθεια! Βοήθειααα! Βοήθειαααα!

Τὸ τέλος τοῦ Μᾶχ

Ε ΝΩ ἔξω, ὁ 'Υπερέλληνας ἐξακολουθεῖ νὰ πηδᾷ ἀπὸ ταράτσα εἰς ταράτσα, καταστρέφοντας τὰ κανόνια καὶ ἐξοντώνοντας τοὺς 'Εξώκοσμοὺς ποῦ συναντᾷ, ὁ Κοντοστούπης, μὲ τὴν πράσινη καὶ ἄσχημη 'Ελχίνα στὰ μπράτσα του, φτάνει στὴν ἔξοδο τῆς ὑπονόμου, περνᾷε στὴ σπηλιά καὶ βγαίνει ἔξω.

'Ἐκεῖ τὸν περιμένει μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξι.

'Ο Μᾶχ καὶ δυὸ ἄλλοι 'Εξώκοσμοι, ποῦ φαίνονται ἀξίωματικοί του, στέκονται ἔ-

ξω από τη σπηλιά και παρακολουθούν τη μάχη του 'Υπερέλληνα με τὰ κανόνια, κυττάζοντας με κυάλια.

'Ακούγοντας τὰ βήματα του Κοντοστούπη, οί φείξ 'Εξώκοσμοι γυρίζουν ξαφνιασμένοι, προτείνοντας τὰ πιστόλια τους.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μάχ φωτίζεται ἀπὸ μιὰ ἀγρία, σατανική χαρά.

—'Αχά!, κάνει. 'Η 'Ελχίνα κι' ὁ σύντροφος αὐτοῦ τοῦ διαβόλου, πού καταστρέφει τὰ κανόνια μου! Θὰ σὲ ἐξοντώσω, ἄτιμε μυταρά! Ὅπως θὰ ἐξοντώσω σὲ λίγο καὶ τὸν φίλο σου!

Καὶ δίνει μιὰ διαταγὴ στοὺς δυὸ ἄλλους:

—Πάρτε τὴν 'Ελχίνα ἀπὸ τὰ χέρια του! Δὲν θέλω νὰ τὴν σκοτώσω ἀκόμα!

Οἱ δυὸ 'Εξώκοσμοι προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ νάνου. Ὁ Κοντοστούπη εἶναι ἔξω φρενῶν! Ἐχει προσβληθῆ ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του! 'Ακούει ἐκεῖ νὰ τὸν πῆ... «μυταρά!»! Ἐνας ἄγριος θυμὸς βράζει μέσα του καί, ὅταν φτάνουν κοντά του οἱ δυὸ 'Εξώκοσμοι, ὁ Κοντοστούπη δρᾷ μὲ κεραυνοβόλο ταχύτητα.

Παρατάει τὴν 'Ελχίνα, πού βροντάει χάμω ξεφωνίζοντας σάν... βραχνιασμένη κόττα, καὶ ρίχνεται πάνω στοὺς 'Εξώκοσμους. Μὲ δυὸ προμερὰ χτυπήματα τοὺς γκρεμίζει κάτω κι' ἔπειτα χυμᾷ ἐναντίον τοῦ Μάχ καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ, πρὶν αὐτὸς

προλάβῃ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ πιστόλι του!

Τὸν σηκώνει ψηλά, σφίγγοντάς του τὸν λαιμὸ καὶ γρυλλίζοντας:

—Μυταράς, ἔ; Εἶμαι μυταράς, ἔ; Νά γιὰ νὰ μάθῃς νὰ φέρεσαι, κίτρινο σκουλήκι! Εἶπες μυταρὰ τὸν ἔνδοξο συνταγματάρχη Κοντοστούπη!

Καί, μὲ μιὰ γροθιά, ἐκσφενδονίζει μακριὰ τὸν Μάχ, μὲ τὸ κρανίον τσακισμένο!

— Ὅχι παίζουμε!, προσθέτει ὁ Κοντοστούπη. Νόμιζε ὅτι...

Καὶ τότε θυμάται! Θυμάται ὅτι, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἡ ἐκρηκτικὴ οὐσία, πού εἶναι θαμμένη στὰ ὑπόγεια τοῦ 'Εγκεφάλου τῆς Πόλεως θὰ ἀνατιναχθῆ!

—'Αγιοὶ Πάντες!, μουρμουρίζει κυττάζοντας γύρω. Τί νὰ κάνω; Ποῦ νὰ πάω; Ποῦ... Θεὲ καὶ Κύριε!

Διακρίνει μακριὰ τὸν 'Υπερέλληνα! Τὸ Παιδί - Θαῦμα βρίσκεται τώρα σὲ πολὺ μακρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν 'Εγκέφαλο τῆς Πόλεως, πάνω σὲ μιὰ γειτονικὴ ταρατσα! Εἶναι ἔτοιμος νὰ κἀνῃ ἕνα ἀκόμα ἄλλα καὶ νὰ πηδήσῃ πάνω στὸ μοιραῖο κτίριο! Τὸ τελευταῖο, ἴσως, ἄλλα τῆς ζωῆς του!

—Θεουλᾶκη μου!, φωνάζει ὁ νᾶνος ξεχνώντας τὸν ἑαυτό του. Βάλε τὸ χεράκι σου! Πρέπει νὰ τὸν σώσω!

Καὶ ἀπογειώνεται! Ἀναπτύσσοντας ὄση ταχύτητα μπορεῖ καὶ οὐρλιάζοντας σάν

άντιαεροπορική σειρήνα, ο Κοντοστούπης, πετάει προς το μέρος του Υπερέλληνα σκίζοντας τον άερα σαν ρουκέτα...

«Περίεργο!, σκέπτεται καθώς πετάει. Νοιώθω π'ό βαρύν τον εαυτό μου! Μήπως... μεγάλωσα; Μήπως έπαφα πιά να είμαι... νάνος; Μήπως...».

Ένα παγερό, πράσινο χέρι του χαϊδεύει το μάγουλο, κάνοντας τον να ξεφωνήσει από φόβο! Γυρίζει πανικόβλητος το κεφάλι του και βλέπει την... Έλχίνα, γαντζωμένη στην πλάτη του!

Η άσχημη βασίλισσα των Μερών είχε σκαρφλώσει στην πλάτη του νάνου, μια στιγμή πριν αυτός απογειωθεί!

— Τί ώραία που είναι!, μουρμουρίζει ή Έλχίνα με εύτυχία! Τί ώραία! Θα πεθάνουμε μαζί, πετώντας!

— Δάγκωσε τη γλώσσα σου, κυρά μου!, γρυλλίζει ο Κοντοστούπης. Θα μου φέρης γρυσουζιά! Υπερέλληνα!

Έχει φτάσει τώρα κοντά στο γυιό του Έλ Γ κ ρ έ κ ο, τη στιγμή που αυτός λυγίζει τα πόδια του για να απογειωθεί!

— Υπερέλληνα!, φωνάζει πάλι. Στάσου! Ακολούθησέ με! Θα γίνη μια τρομερή έκρηξη! Θα...

Δέν προλαβαίνει να αποτελειώση τη φράση του!

Ένα υπόκωφο, τρομακτικό, έκκωφαντικό μούγγρισμα άνηχηί. Ολόκληρο το κτίριο του Έγκέφαλου της Πόλεως

έκσφενδονίζεται προς τον ούρανο, σαν να το είχε σπρώξει ξαφνικά από κάτω το χέρι ενός γίγαντα, και μεταβάλλεται σε άπειροελάχιστα κομματάκια, που σκορπίζονται στον άερα!

Σπρωγμένοι από το άφανταστα δυνατό κύμα της έκρηξης ο Υπερέλληνας και ο Κοντοστούπης—με την Έλχίνα κολλημένη πάντα σαν... βεντούζα στην πλάτη του—έκσφενδονίζονται χιλιάδες μέτρα μακριά και πέφτουν μέσα στο αεροδρόμιο!

—Γρήγορα!, φωνάζει ο νάνος. Να μπούμε σ' ένα πλανητόπλοιο και να φύγουμε! Η πόλι θα διαλυθή! Τα σπίτια και τα κανόνια θα διαλυθούν! Τα αερόπλοια θα διαλυθούν!

Μπαίνουν γοργά σ' ένα πλανητόπλοιο. Απογειώνονται άμέσως και ανυψώνονται προς τον ούρανο όλοταχώς, ενώ κάτω γίνεται μια πρωτάκουστη καταστροφή.

Η Γή και εκατοντάδες άλλοι πλανήτες έχουν σωθή!

Ο Κοντοστούπης είναι εύτυχισμένος! Σίγουρα—σκέπεται καθώς το πλανητόπλοιο ταξιδεύει προς τη Γή—θα τον κάνουν τώρα στρατηγό για τα κατορθώματά του!

— Ο Στρατηγός Κοντοστούπης!, μουρμουρίζει. Ο «ώραίος Στρατηγός»! Ο ήρωας της ημέρας! Ο...

Κάτι παγερό του χαϊδεύει το μάγουλο. Είναι το πράσινο χέρι της Έλχίνας, που εί-

ναι καθισμένη πίσω του!
— Ώραιε μου, του λέει με
φωνή που θυμίζει γριά κότ-
τις, τότε θά... παντρευτούμε;
Και χαμογελάει γλυκά σαν
... ξουρισμένο μαντρόσκυλο!

— "Ε; κάνει ο νάνος. Νά...
παντρευτούμε; "Αγιοι Πάν-
τες!
Και χάνει τις αισθήσεις
του!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ελληνικό κείμενο υπό Θάνου 'Αστρίτη.

'Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις — 'Αποκλειστικότης «Υπερανθρώπου».

ΞΕΔΟΘΗΣΙΑΝ

1) 'Υπεράνθρωποι	8.0.8. 'Η	30) 'Η Προδοσία του Κεραυνοῦ
Γῆ	κινδυνεύει!	31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι
2) Οἱ τερατάνθρωποι	ἐκδικούν-
ται.	32) Ὁ μυστικὸς τοῦ Πλανήτη
κρόνος
3) Τὸ κυνήγι τῶν 'Ἰπταμένων	Δίσκων.	33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.		34) Τὸ τέλος τῆς Γῆς
5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρ-
ρέουν.		35) Ζωντανὴ Παγίδα
6) Οἱ Ὑπ' ἀνθρώποι ἐξοντώ-
νονται		36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν
7) Σύγκρουσις Γιγάντων		37) Ὁ Ἄδατος Ἄνθρωπος
8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.		38) Ὁ Πράσινος Τρόμος
9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.		39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου
10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ		40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφοῖροι.
11) Οἱ Ἄετοὶ ἐφορμῶν!		41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ
12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου		42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα
13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν		43) Ὁ Ἑλ Γκρέκο Δεσμώτης
14) Ὁ προδότης παγιδεύεται		44) Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν.
15) Ὁ Κεραυνός ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!		45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται
16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.		46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου
17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.		47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ
18) Κεραυνός ἐναντίον Κεραυνοῦ		48) Ἡ Γιγαντομαχία
19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου		49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἑλ Γκρέκο
20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὄκεανῶν		50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας
22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου
'Ελέφαντα		51) Ἡ φλεγόμενη Λίμνη
23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται		52) Ὑπερέλληνας
24) Στὴν Ἀγκαλιὰ Ἑσπετῶν		53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάθρωπος
25) Σατοῦρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρωπος		54) Στὴν Κοιλιάδα τῶν Τεράτων
26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρῶν		55) Δαυτὸ καὶ Γολιάθ
27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑ-
περανθρώπων		56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου
28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων		57) Σεζάμ, ὁ ἀδατος Μάγος
29) Σατοῦρα, ἡ Κόρη τοῦ Μαῦ-
ρου Ὑπερανθρώπου		58) Νυσκα, ἡ θεὰ τοῦ Καλοῦ.
		59) Τὸ γκρέμισμα τῶν κολοσσῶν.
		60) Οἱ Ἀσάλινοι Δαίμονες.
		61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστραπῆς.
		62) Ὁ πύργος τοῦ Μαύρου Πάν-
θρου.
		63) Ὁ Πύρινος Δράκος.
		64) Ὁ Τρόμος ἐπιστρέφει.
		65) Ὁ Ἐλευθερωτής.
		66) Αἰχμάλωτοι τοῦ Ὀλέθρου.

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η διβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκάζομαστε να τα πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι έπιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οι τόμοι και τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας πωλούνται στα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οι τόμοι, πρὸς 14 δραχ. έκαστος. Η διβλιοδεσία ενός τόμου κοστίζει 5 δραχ. και δὲν παίρνει έκπτωσης. Τα ταχυδρομικά έξοδα ενός τόμου είναι 2 δραχ. Οι αναγνώστες μας των ἐπαρχιών μπορούν να μᾶς στέλνουν τὸ αντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, και όσοι ἔχουν τεύχη πρὸς διβλιοδεσίαν να τὰ στέλνουν με τὸ ἀπλὸ ταχυδρομείο.

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου», τὸ

≡|68|≡

Εἶναι κι' αὐτὸ ἀφιερωμένο στὸν ἥρωα τῶν ἡρώων, τὸν Ὑπεράνθρωπο! Στὸ τεύχος αὐτὸ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας νέος ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου:

Ο «Α·Υ·ΛΟΣ»

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κοντοστούπη καὶ τῆς «ὠραίας» Ἐλχίνας, μάχεται μὲ ἕναν καινούργιο, μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητο κίνδυνο, ποὺ ἀπειλεῖ τὴν Ἀνθρωπότητα.

Τρομακτικές, ἡρωϊκὲς συγκρούσεις διεξάγονται μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου καὶ ἀγωνίας, καθὼς ὁ στρατὸς τῶν Ἀῦλων παρελαύνει μέσα στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 9ος — Άριθ. τεύχους 67 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
Έτησία	δρχ. 100	Έτησία	Δολλλάδια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

Σε λίγες ήμέρες κυκλοφορεί τó 4ον από τά «Φθηνά Βι-
βλία Μεγάλων Συγγραφέων».

Τó άριστούργημα τής Χάρριετ Μπητσερ Στόου:

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ

Ένα κοινωνικό Εύαγγέλιο πού έμεινε βαθειά χαραγμέ-
νο σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξι πού έντρύφησε στις γλαφυ-
ρές του σελίδες.

Ποτέ δέν γράφτηκε ένα παρόμοιο βιβλίο. Άγγίζει τις
πιό ευαίσθητες χορδές τής ανθρώπινης καρδιάς, σαν μιá
ουράνια μελωδία.

Σε έξαιρετικά έπιμελημένη εμφάνισι ΟΦΣΕΤ και με 160
σελίδες. Άγοράστε το μόλις κυκλοφορήση, στην άπίστευ-
τη τιμή τών 6 δραχμών.

